

STARZINGER

FÖR KÄRLEKEN TILL PRINSESSAN

KAPITEL 22:

FIENDEN TILL MIN FIENDE ÄR MIN VÄN

Tack vare Djorgos snabba reaktion backade de tre cyborgerna snabbt tillbaka ut i korridoren därifrån de hade kommit. Dessvärre började de Ledzahiska soldaterna följa efter dem samma väg. Deras betydligt större antal och storlek saktade lyckligtvis ner deras framfart något, vilket gav cyborgerna lite mer tid att dra sig undan.

Haka höjde sin röda sköld medan Cogo och Djorgo fortsatte att dra sig undan bakom honom. Han blockerade flera laserskott samtidigt som han slutade att dra sig undan. Målmedvetet greppade han Hakakedjan. Han hade tröttnat på att fly. Det var dags att Ledzaherna började betala för vad de hade gjort.

Haka svingade sin mäktiga morgonstjärna över sig innan han slungade iväg det spikiga klotet mot deras förföljare, särskilt mot dem som var beväpnade. Åtskilliga Ledzaher vräktes omkull, resten drog sig undan. De gav inte upp men blev osäkra på hur de skulle fortsätta.

- ”Ha! Ni kanske är stora och fula, men Don Haka rår ni inte på!” vrålade Haka segerfullt och slungade iväg Hakakedjan på nytt.

Cogo bevittnade sin korte väns insats med ett respektfyllt leende under den rödvida hjälmen. Haka såg verkligen liten ut mot de betydligt större Ledzaherna, ändå ryggade de nu undan för honom. Och han verkade sätta sådan skräck i dem att de siktade allt sämre med sina skjutvapen. Haka kanske inte var den starkaste, smidigaste eller den klokaste. Men han var modig och lojal. Och dessutom ett ordentligt kraftpaket när det behövdes, som precis i denna stund. Cogo blev t.o.m. imponerad. Och dessutom oerhört sugen på att själv delta i konfrontationen vid sin väns sida. Varför skulle de fly när de uppenbarligen kunde besegra dem?

Och varför skulle Haka ha allt roligt?

Uppfylld av segervittring skyndade Cogo tillbaka till sin korte väns sida och gav sig själv in i striden. Kvar kom Djorgo till ett abrupt stopp längre bortåt i korridoren och han svor ilsket under den blå hjälmen när han insåg att Haka och Cogo inte längre retirerade tillsammans med honom. De fick *inte* bemöta Ledzaherna i strid, inte på något offensivt sätt! Hela galaxens framtid kanske hängde på det! Hakakedjan var illa nog. Astrolansen vore förödande. Det var precis detta han verkligen hade velat informera Cogo bättre om *innan* de hade stött på Ledzaherna. De var inte några vanliga fiender. Men Cogo visste inte det och Haka förstod nog fortfarande inte riktigt ännu heller. Djorgo skyndade tillbaka allt vad han förmådde. Det handlade om sekunder!

Med ett glädjetjut gjorde Cogo en volt i luften och landade precis intill Haka. Med snabba rörelser träffade Astrolansen två av de Ledzahiska soldater som stod närmast honom. De

föll medvetlös till golvet medan resten backade undan ytterligare från Hakas nya anfall med sin morgonstjärna.

- ”Det är rätta takter, Haka!” ropade Cogo upprymt. - ”Ge dem vad de tål!”

Uppmuntrad av Cogos ovanliga vilja att ge komplimanger kände Haka sig extra stolt, inte bara över sin egen insats men framförallt att Cogo faktiskt lade märke till den och, trots att Cogo själv hade gett sig in i drabbningen, inte tog över hela striden som den unge cyborgern vanligtvis annars brukade göra. De var verkligen återförenade och kämpade tillsammans, sida vid sida. Det hade varit ett år sedan Haka sist hade känt sig så här behövd, så här speciell, så här stolt över att åter igen få göra en insats. Och han älskade att dela det med sin unge vän. Han hade redan upplevt det tidigare idag tillsammans med Djorgo. Och nu fick han uppleva det igen, med Cogo. Sannerligen, minnen från mer ärorika dagar kom tillbaka till honom denna stund! Och nu när de var tillsammans igen alla tre fanns det ingenting som kunde stoppa dem!

Ledaherna inte bara ryggade tillbaka nu, de verkade fly. Cogo flinade förnöjt. Om det här var allt som Nehr hade att komma med i arméväg skulle det här inte alls bli svårt. Han kunde t.o.m. finna ett stort nöje i att sätta dem alla på plats och skrämja tillbaka dem hela vägen hem till deras hemplanet.

Flinet försvann och Cogo och Haka gjorde halt i sin motattack. Bakom vad de trodde hade varit de retirerande, främre soldaterna vällde nu nya fram från det hål i väggen Cogo hade skapat tidigare. Och dessa nya soldater var tyngre beväpnade. Cogo duckade och hoppade undan den nya beskjutningen medan Haka blockerade dem med sin röda sköld. Han kände när de träffade skölden att Ledzaherna nu använde tyngre och bättre vapen än förra gången, rekylen han fick erfara när skotten träffade skölden var betydligt kraftigare nu. Det var knappt att han ens kunde hålla emot längre. Cogo var däremot allt annat än modfälld. Ledzaherna var inte de enda här som kunde skjuta! Modigt steg han fram mitt i korridoren.

- ”Kom an bara!” ropade han utmanande åt de anstormande soldaterna och svingade Astrolansen självsäkert såväl som elegant ett par varv både bakom ryggen och över huvudet innan han tog sikte mot dem. - ”Astroåsk..!”

- ”Nej!!!”

Det var redan försent att stoppa Cogo. Dessutom ville Djorgo helst undvika att tackla sin vän i vilket fall. I brist på andra och bättre alternativ, inkluderat tid, grep han desperat och rent intuitivt tag om den del av Astrolansen som Cogo siktade med med bägge händer och ryckte till uppåt. Djorgos ingripande kom så plötsligt och oväntat att Cogo hade ingen möjlighet att stå emot. Den orangea, DNA-formade superlasern hann ändå lämna Astrolansen men for nu istället okontrollerat upp mot korridorens tak. Även om ingen av dem blev träffade ryggade Ledzaherna ändå undan i förfäran inför åsynen av denna respektingivande eldstyrka, och de flydde tillbaka ytterligare när stora bitar av taket rännade och föll ner mellan dem själva och cyborgerna. Med en djup suck av lättnad konstaterade Djorgo att han precis i sista sekund hade förhindrat en möjlig katastrof. Dessvärre var han den ende på plats som här och nu insåg detta faktum. Han kunde nästan känna det förvånade stirrandet från sina två vänner och irriterat vände han blicken till dem båda, till Cogo i synnerhet.

- ”Ni får inte döda dem!” röt han beordrande.

Haka häpnade med uppspärrade ögon. Var Djorgo inte riktigt klok!?

- ”Va!?”

- ”Skojar du med oss, Djorgo!?” utbrast Cogo instämmande i protest. Dessutom var han lite lätt skärrad. Vad Djorgo just hade gjort var oerhört farligt, han hade själv kunnat bli träffad av Astroåskan. Aurora hade en gång blivit sårad på detta vis, Cogo ville inte se det upprepas igen med någon han brydde sig om. Men deras invändningar bekom inte Djorgo, det hade varken han eller dem tid med. En katastrof var avvärd och hade dessutom gett dem en ny möjlighet. Åsynen av Astroåskan och att delar av taket hade rasat in höll nu Ledzaherna på avstånd och det gav dem nu väl behövda extra sekunder och de var dårar om de inte tog vara på var enda en av dem. Det enda som störde Djorgo var att han var den ende av cyborgerna som insåg detta och som vanligt var han tvungen att tänka för dem alla tre.

Med ett irriterat tryck släppte han taget om Astrolansen, i ett svagt hopp om att Cogo inte skulle försöka sig på det där igen innan han hann förklara varför, och snabbt och elegant grep han därefter tag om sitt eget vapen som han hade burit på ryggen och siktade själv upp mot taket mellan de själva och de Ledzahiska soldaterna.

- ”Isspjutet!”

En solid vägg av tjock is bildades inom loppet av ett par sekunder och delade korridoren, med Ledzaherna på ena sidan och cyborgerna på andra. Men det var bara is och skulle bara stå emot Ledzahernas vapen i högst ett par ögonblick.

- ”Skynda er!” manade Djorgo. Han vände snabbt på klacken, grep tag i Cogos arm bara för att vara säker på att han följde med den här gången, och skyndade åter igen iväg i motsatta riktningen. Cogo och Haka lydde och följde efter, även om ingen av dem kunde förstå varför de flydde. Varför skulle *de* fly när de hade övertaget?

Vid korridorens slut nådde de en T-korsning och Djorgo ledde sina kamrater åt höger. Där fanns en dörröppning som han hade hunnit upptäcka tidigare.

- ”In hit!”

De tre skyndade in och befann sig i ett nytt, obemannat rum. Djorgo konstaterade snabbt och med belåtenhet att det fanns en annan utgång i andra änden av rummet. Bra, det betydde att han inte av misstag hade låst dem in i en återvändsgränd. De måste undvika en konfrontation med Ledzaherna, åtminstone så länge som möjligt.

Snabbt snurrade den blåklädde cyborgern runt mot öppningen därifrån de hade kommit. Dörren till rummet hade stängts bakom dem men endast det skulle aldrig hindra någon förföljare.

- ”Haka, slå sönder låset!” beordrade han. Haka lydde och krossade dörrkontrollerna med Hakakedjan. Men de alla tre insåg att det ändå inte skulle räcka. De behövde något mer att blockera dörren med för att vinna tid. Och Djorgo fann snabbt något som kunde ge dem just det.

En enorm datorkonsol, stor som en mindre vägg och mer än en meter tjock, fanns precis till höger om dem. Nu kunde den få ett helt nytt användningsområde, om de bara kunde flytta den. Det var en jättestor, massiv utrustning och vägde flera ton. Djorgo skyndade

fram till den och grep tag om den bakre kanten intill väggen. Han tog i allt vad han förmådde och märkte att han kunde rucka den men bara knappt.

- ”Hjälp mig med den här!”

Djorgo behövde inte vänta på assistans. Haka tog också tag om den stora maskinen och tillsammans fick de båda ut den en bit från väggen. Cogo ingrep nu också, först med att använda Astrolansen till att kapa alla kablar och kontakter mellan utrustningen och väggen och sedan handgripligen precis som hans två kamrater. Med Cogos tillagda styrka var det plötsligt inga bekymmer alls för de tre cyborgerna att putta den enorma datorn bort mot dörren därifrån de kom. Det blev en perfekt blockering. Ledzaherna skulle nu bli tvungna att spränga sig in. Eller helt enkelt finna en annan väg efter dem.

- ”Sådär. Det borde hålla dem bakom oss en stund,” förklarade Djorgo förnöjt och andades ut efter den korta ansträngningen. Haka nickade instämmande och lyfte för ett ögonblick på hjälmen för att torka svetten från pannan. Cogo däremot hade inte kommit i närheten av att ens börja svettas. Och även om han så vore så hade han fullständigt ignorerat det. Just nu var det någonting helt annat som upptog hans tankar. Och hans tankar var dunkla. Med stirrande, fokuserande blick stannade han precis bakom Djorgo. Hans långsmale vän hade en del att förklara.

- ”Bra,” svarade Cogo bryskt. - ”För jag vill ha ett par ord med dig!”

Utan mer förvarning grep han tag om Djorgo, snurrade blixtnabbt runt honom och tryckte sedan hans rygg mot den stora datorn de precis hade flyttat. Detta var ingen vänlig eller lekfull gest, snarare kraftfull och i det närmaste aggressiv. Och det gick så fort att varken Djorgo eller Haka hann reagera förrän det redan hade skett.

- ”Vad håller du på med!?” krävde Cogo att få veta. Hans ton var arg och han stirrade Djorgo rakt i ögonen. Trots att hans långsmale vän var betydligt längre än honom själv var det ingen tvekan om vem som var den dominante, eller den starkaste.

Djorgo stirrade tillbaka in i sin upprörde, unge väns mörkblå blick. Han var lätt chockad av denna oväntade uppvisning av aggressivitet och Cogo tryckte honom nu så hårt mot datorn att han inte hade en chans att värja sig. Men att ens försöka ta sig loss upptåg aldrig Djorgos tankar. Han visste bättre. När Cogo var förbannad var det alltid en usel idé att kasta mer bränsle på hans inre eld. Dessutom hade han ingenting att frukta, Cogo skulle aldrig gå så långt som att skada honom. Varför hans unge vän plötsligt var så ilsk var vad Djorgo verkligen undrade över. Han var ganska säker på att han själv egentligen inte var den sanna anledningen.

- ”Vi hade ju ett perfekt läge att slå ut dem!” fortsatte Cogo upprört. - ”Nu är vi i stället vilse och måste springa runt hela den här förbannade basen för att hitta ut!”

- ”Cogo!?”

Fullkomligt häpen över vad som hände precis framför honom grep Haka tag om Cogos vänstra arm och försökte få honom att släppa Djorgo. Det hade ingen effekt. Just nu var den unge cyborgern i den rödvita rustningen obeveklig.

- ”Vi har inte tid att leka kurragömma,” påminde han dem båda irriterat. - ”Ju längre vi dröjer här desto längre lämnar vi Aurora i Nehrs klor!”

Kraften i Cogos grepp intensifierades. Men den var aldrig smärtsam noterade Djorgo, endast markerande. Om Cogo verkligen ville orsaka honom smärta hade han med lätthet kunnat göra så. Nej, den här frustrationen hade sitt ursprung någon annanstans, det var han säker på nu. Cogo var egentligen mer rädd än arg.

- ”Förstår du, Djorgo, vad det innebär!? Det kan betyda slutet för oss alla. Det betyder slutet för henne! Det där fega kräket får *inte* gifta sig med henne! Han får *inte röra* henne..! Aurora behöver oss – nu!”

- ”Jag vet, Cogo!”

Först nu besvarade Djorgo sin väns oväntade aggressivitet. Han hade lyssnat noga till allt som Cogo hade sagt men också till det som inte hade sagts. Han hade sett den där frustrerade blicken hos sin unge vän förut. Prinsessan var i fara och att fly ifrån de Ledzahiska soldaterna i stället för att bemöta dem i strid betydde precis det som Cogo redan hade konstaterat, det skulle nu ta dem längre tid att ta sig härifrån. Men det var mer än så. Att Cogo skulle göra allt i sin makt för att beskydda henne var ingen hemlighet, de alla tre bar på samma starka övertygelse, ingen av dem skulle tveka att riskera allt för hennes säkerhet. Men Djorgo lade nu märke till en passion i denna övertygelse hos Cogo som han inte kunde minnas att han sett hos honom för ut, inte på det här sättet. Cogo drevs nu utav någonting mer, frågan var bara av vad. Och det var ytterligare en sak till som Djorgo reagerade på. En småsak, kanske, men det var ett nytt beteende hos Cogo. Han nämnde nu inte Prinsessan vid hennes titel. Cogo talade om henne endast med hennes namn. Även i endast deras egen närvaro använde de tre cyborgerna alltid hennes titel när de talade om henne, aldrig enbart hennes tilltalsnamn. En gräns, en alltid tydlig gräns, verkade nu ha suddats ut inom Cogo, i både hans medvetande och hjärta. Djorgo visste inte vad det var eller vad som kunde ha hänt som hade raderat ut denna gräns inom hans vän, men han kunde inte låta bli att känna sig svartsjuk! Det var en mest besynnerlig känsla eftersom han inte förstod varför han kände så i första taget. Det enda han visste helt säkert var att det var obehagligt. Det gjorde ont inombords.

Trots det behöll han sitt lugn. Cogo var inte den ende som var orolig för Prinsessan. Eller bar på starka känslor för henne.

- ”Jag är lika orolig för henne som du är.”

- ”Verkligen?”

Cogos tonfall blev cyniskt. Av okänd anledning var han inte övertygad. Djorgos underliga omtanke för Ledzaherna störde honom, han gillade det inte alls. Hade alla verkligen förändrats så mycket under det senaste året de hade varit åtskilda? Hade alla blivit helt tokiga!? Kunde han inte längre lita på någon? Var han tvungen att ifrågasätta den lojalitet som han tidigare hade blivit så beroende av och tagit för givet? Blotta tanken fick honom att känna skam, men hur skulle han annars tolka det?

- ”Jag börjar nästan tro något annat!” tillade han och hans röst nästan darrade när han fortsatte. - ”Och det är något som jag aldrig trodde att jag skulle tro, inte om *dig*, Djorgo!”

Haka ilsknade till ordentligt nu. Han hade ingen aning om vad som egentligen pågick här men vad det än var så fick det inte fortgå! Cogo hade kanske all rätt att vara arg men han

hade ingen rätt att ge sig på Djorgo på det här sättet, än mindre att misstro honom. Igen försökte han att förmå honom att släppa taget om Djorgo.

- ”Cogo! Nu räcker det!” röt han, nu ordentligt förbannad. - ”Lugna dig! Djorgo har säkert en förklaring.”

- ”Det har jag,” bekräftade Djorgo. Han behövde egentligen inte Hakas beskydd men var ändå mycket tacksam för den i alla fall. Cogo anklagade honom för att slösa bort tid, men den här konfrontationen slösade bara bort ännu mer. Och de kunde nu börja höra Ledzaherna på andra sidan av den blockerade dörren. De tre cyborgerna hade kanske en minut till innan deras förföljare lyckades ta sig in, om de hade tur.

- ”Bli inte arg,” fortsatte han lugnt och metodiskt. - ”Lyssna på mig, båda två. Oskadliggör Ledzaherna om ni måste men döda dem inte.”

Cogos grepp mjuknade och upphörde snabbt helt. Likaså gjorde hans ilska. Djorgo talade precis som henne, med medlidande och sunt förnuft. Och Haka hade försökt att tala honom till rätta också, precis som hon skulle ha gjort om hon hade varit här. Medan han själv, den självupptagne Jan Cogo, var tillbaka i gamla, barnsliga vanor, de vanor han hade innan han hade träffat henne. Han hade inte ens varit ifrån henne ett dygn, bara ett par timmar, och redan började han bli destruktiv och dåraktig, mot dem som han höll av allra mest! Det var mer än bara galaxenergin som befann sig i obalans! Såvida inte allt hörde samman på något sätt i detta mysterium.

Hur det än var tordes Cogo knappt se Djorgo i ögonen just nu. Precis som förr i tiden hade han betett sig som en komplett idiot och han skulle aldrig klandra sin vän för att vilja smocka till honom här och nu om han så önskade. Till hans stora förvåning stod Djorgo fortfarande kvar och gjorde inget försök att ta sig därifrån eller att ge igen, inte ens verbalt. Det fanns inte ens ilska i hans långsmale väns blick. Cogo visste inte om han skulle bli irriterad eller imponerad men han gjorde bäst i att välja det senare alternativet. Det var ju precis det här som han beundrade så mycket hos Djorgo; hans metodiska lugn och logik. Skulle han själv någonsin kunna uppnå något av denna ärbarhet?

Cogos skamsenhet stod skrivet över hela hans ansikte, det var så tydligt trots att den rödvita hjälmen dolde det mesta av det. Det räckte gott för Djorgo. Han var van vid den unge cyborgens svängiga humör, det krävdes mer än det här för att han skulle bli upprörd. Dessutom hade de inte tid med det här, av flera orsaker. De hade alla en uppgift att göra och från Djorgos synpunkt så innefattade det mer än att bara trygga Prinsessan Auroras säkerhet.

- ”Haka, du hörde vad Abreah sa tidigare; Nehr har dödat flera hundra av deras folk men ingen av oss tre har dödat en enda Ledzaher – än,” poängterade han. - ”Och det är något som Abreah värdesätter.”

Djorgo slängde ett extra tydligt öga på Cogo när han fortsatte.

- ”Det borde vi också göra,” tillade han och steg äntligen bort ifrån den enorma datorn och ut i rummet. Cogo följde honom med blicken. Han var inte helt säker på om Djorgo verkligen var så opåverkad av deras lilla argumenterande som han gav sken av. Den blåklädde cyborgern var i alla fall övertydlig med sin åsikt om Ledzaherna. Okej, Djorgo ville inte att de skulle skada de stora rymdvarselerna, det hade han redan gjort fullkomligt klart och tydligt. Men Cogo hade fortfarande inte fått en bra förklaring på varför. Och han ville fortfarande ha sitt svar.

- ”Vad spelar det för roll?” undrade Haka. Han hade samma information som Djorgo men han kunde inte se det som uppenbarligen hans länge vän kunde.

- ”Det är ju ändå den där Topha som bestämmer. Och han avskyr oss redan som pesten. Han lyssnar inte på Abreah.”

Under den blå hjälmen spred sig ett självsäkert leende.

- ”Åh, det tror jag att han gör, innerst inne,” svarade Djorgo samtidigt som han åter greppade sitt treuddade vapen på nytt i bägge händer. - ”Och inte bara för att de är smågrar.”

Av oväsendet att döma bakom barrikaden de hade skapat var det tydligt att deras förföljare snart skulle bryta igenom. Detta rum var ingen bra plats för en konfrontation. De måste fortsätta omedelbart. Turligt nog fanns det en annan utgång och Djorgo ledde sina två vänner dit. Väl vid öppningen tittade Djorgo ut i mörkret utanför, först med stor försiktighet. När han konstaterat att ingen fanns i närheten steg han ut i vad som visade sig vara en otroligt lång korridor med mycket svag belysning. Ett ständigt dovt muller hördes ifrån väggar och tak. Genast aktiverade Djorgo sitt nya visir i hjälmen. Han använde både zoomning och värmesökning. Lättad konstaterade han att deras väg i alla fall just nu verkade vara lika öde som den såg ut. Men de fick aldrig sluta vara på sin vakt. Det verkade som de precis hade stigit ut i någon slags labyrint, det fanns åtskilliga sidokorridorer längre fram från både höger och vänster. När som helst kunde någon dyka upp. Men de hade inget val. De måste fortsätta. Om de hade tur kanske de kunde skaka av sig sina förföljare här inne. Han vinkade till sina kamrater.

- ”Följ mig.”

Cogo och Haka lydde. När de alla tre hade lämnat rummet stängde Cogo dörren och krossade låset med Astrolansen från utsidan. Det skulle inte hejda Ledzaherna särskilt länge men det skulle ändå ge dem nödvändiga sekunder att öka avståndet från dem.

Med sina vapen i hand tog de tre cyborgerna sig vidare nedför korridoren som verkade fortsätta i all oändlighet. Men det var endast den svaga belysningen som lurades att så var fallet. Ledda av Djorgo ignorerade de samtliga sidogångar på vägen och skyndade sig till slutet av korridoren, tillräckligt fort för att öka avståndet till deras förföljare men inte för fort för att av misstag springa in i ytterligare en fälla. Djorgo var glad att ingen ännu hade frågat honom om han visste vart de var på väg för det gjorde han inte. Det enda han visste helt säkert var att de måste ta sig uppåt. I deras nuvarande situation betydde uppåt det samma som utåt, ut ur den här basen, ut till deras skepp och ut ur den gigantiska grottan under den ödsliga månens yta. Och tills de fann något sätt att komma uppåt följde han mullrandet. Det var inget naturligt mullrande, det var artificiellt. Det lät som en stor motor eller kraftkälla, och för varje avverkad meter de tre tog desto mer ökade ljudet. Djorgo hade sina aningar om vart de befann sig i basen. Och när de nådde nästa sväng och kom ut i en enorm sal så visade det sig att han hade gissat rätt.

- ”Var är vi?” undrade Haka.

- ”Reaktorummet,” förklarade Djorgo.

Framför dem möttes de tre cyborgerna av en gigantisk reaktor. Den sträckte sig från golv till tak, från vägg till vägg, med bara små marginaler att kunna gå förbi den. Detta var

kraftkällan till hela den här basen. Den gigantiska reaktorn utsöndrade förvånansvärt nog nästan ingen värme men den förde desto mer oväsen. Men eftersom cyborgerna bar sina hjälmar filtrerades det mesta av oljudet undan.

De tre gick på led jämsides den stora kraftkällan, Djorgo först som ledde vägen, sedan Haka och sist Cogo som täckte dem bakifrån. Halvvägs genom salen var Cogo den som först lade märke till något precis till vänster om dem. Hissar! En väg ut.

Snabbt trängde han sig förbi Haka och skyndade fram till hissknapparna. Djorgo och Haka stod kvar där de var och Djorgo lade armarna i kors medan han väntade. Som han hade förväntat sig dröjde det inte många sekunder innan Cogo återvände till dem, irriterad.

- ”Hissarna fungerar inte, eller hur?”

Det var ingen fråga utan snarare ett sarkastiskt konstaterande från Djorgos sida. Irritationen i Cogos blick var all bekräftelse han behövde.

- ”Ända sedan vår flykt har jag räknat med att varenda hiss i hela anläggningen är avstängd, allt för att hålla oss kvar inne i basen,” fortsatte han. - ”Vi måste antingen klättra eller hitta trappor som inte är blockerade för att ta oss ut härifrån.”

Cogo suckade irriterat medan de tre fortsatte, åter igen med Djorgo i täten.

- ”Du verkligen insisterar på att vi ska göra det här på ditt sätt, Djorgo. Eller hur?”

Cogo krävde fortfarande ett svar, det var uppenbart. Djorgo skulle ha gett det till honom tidigare men det var först nu, när de åter var i rörelse med ett ökat avstånd till deras förföljare och dolda i mullrandet av reaktorn, som det kändes säkert för dem att tala högt igen.

- ”Om det fanns en enklare lösning skulle jag välja den,” erkände Djorgo ärligt och fortsatte med sin förklaring. - ”Tophä är en man med starka känslor och stolthet. Varför han ogillar cyborger vet jag inte men hans undertryckta vrede mot Nehr är betydligt starkare. Tophä låter sig kuvas enbart för att kunna skydda sitt folk, han har övertygelsen att Nehr inte kan stoppas.”

- ”Jag har aldrig trott på tanken att någon fiende är oövervinnerlig,” kommenterade Cogo. Utan att stanna slängde Djorgo en allvarlig blick över axeln till sin vän. För ett ögonblick blev han något imponerad av Cogos ordval med tanke på att hans unge vän alltid hade beskrivit sig själv som oövervinnerlig.

- ”Inte jag heller,” sa han. - ”Såvida man inte är en gud så har alla en svaghet någonstans. Den som är klok vet hur man döljer sina svagheter så att man verkar vara oövervinnerlig. Nehr har på något skickligt sätt lyckats övertyga Ledzaherna precis detta. Han har lyckats lura dem till underkastelse så att de inte vågar revoltera längre.”

- ”Så du tror inte att Nehr faktiskt är farlig?” undrade Haka som åter igen gick emellan sina två kamrater. Djorgos sätt att beskriva Nehr förbryllade honom en aning, det var inte det intrycket han hade fått tidigare.

- ”Ingen av oss har ännu sett vad Nehr kan göra,” konstaterade Djorgo och hans ton blev betydligt allvarligare. - ”Trots det, för att besvara din fråga, Haka, så tror jag att Nehr i allra högsta grad är en mycket farlig person. Han kanske rent utav kan vara den farligaste motståndare vi någonsin har mött.”

Högt och ljudligt fnös Cogo till. Vad hans annars så kloke vän nu föreslog var bortom löjeväckande.

- ”Lägg av!” protesterade han. - ”Nu ska vi inte överdriva, Djorgo! Ta mig på mitt ord; karln är en tönt. En mes! Hemma på Jorden under Dodges uttågningar var Nehr allt annat än modig.”

- ”Mod är inget krav för att vara farlig,” påpekade Djorgo och slängde en ny blick över axeln åt sin kaxige vän. - ”Det är Nehrs tillgång på intelligens och tålmod som borde oroa oss, inte hans möjliga brist på mod. Se er omkring, vi har redan sett flera prov på att Ledzaherna är ett tekniskt avancerat folk och de är fysiskt större och starkare än genomsnittet av de flesta humanoider i vår galax, inkluderat människan. De fruktar knappast Nehr för att han skäller på dem med fula ord. Han har gjort dem illa, riktigt illa, och på *egen* hand!”

Cogo svarade inte men Haka var i alla fall tvungen att erkänna att vad Djorgo föreslog lät mycket övertygande.

- ”Ledzaherna fruktar hans vedergällning, att han ska skada och döda dem igen som han redan har gjort tidigare. Jag tvivlar inte en sekund på att han kan göra det igen om han finner en anledning,” fortsatte Djorgo medan han ledde dem mot slutet av det enorma reaktorummet. - ”Men Nehrs smartaste taktik är inte våld, det är hotet om våld. Det är genom hot och fruktan som han verkligen kontrollerar dem, ett urgammalt knep använt av diktatorer och despoter genom historien. Om han verkligen inte behövde Ledzaherna längre skulle han ha förintat dem redan, eller i bästa fall bara övergett dem. Men istället använder han dem som sin personliga flotta och armé.”

- ”Han gömmer sig bakom dem,” tillade Cogo konstaterande längst bak i ledet. - ”Han låter Ledzaherna göra grovjobbet.”

Djorgo nickade instämmande innan han blickade ut i nästa korridor utanför reaktorummet. Åter igen visade visiret i hans hjälm inga spår av levande aktivitet. Kusten var, än så länge, klar. Och längre fram fick han syn på något som kanske kunde hjälpa dem. Han vinkade till sig sina två kamrater och cyborgerna lämnade reaktorummet bakom sig.

- ”Frågan är varför. Vad är det han döljer?” tänkte Djorgo högt, han ville dela med sig av sitt grubblande. - ”Den som verkligen är oövervinnerlig gömmer sig inte bakom någon.”

- ”Det är just *det* som han döljer – att han *inte* är oövervinnerlig!” svarade Cogo självsäkert. - ”Nehr är egentligen inte är så stark som han försöker inbilla alla andra, och sig själv. Han är sig lik.”

- ”Jag hoppas att du har rätt, Cogo,” svarade Djorgo medan de tre skyndade vidare nedför korridoren. - ”Många år har gått sedan sist du såg honom, och du har blivit betydligt starkare sedan dess.”

- ”Ja, och?”

Vart ville Djorgo komma? Cogo var inte säker. Idag betedde hans vän sig mycket underligt.

- ”Ledzaherna talade inte om det i klarspråk men vad Haka och jag hörde dem säga var att de har gett Nehr något som har gjort honom mycket mäktig, så mäktig att de nu inte kan besegra honom.”

- ”Än sen?” undrade Cogo med en axelryckning. - ”Det där är deras svaghet, inte min.”

Den unge cyborgens arrogans fick Djorgo att tvärstanna, vilket i sin tur fick hans två kamrater att göra det samma. Ett kort ögonblick stirrade han bara på Cogo, innan han skakade på huvudet, suckade djupt, och började gå igen.

- "Vadå?" undrade Cogo och skyndade åter efter Djorgo, med Haka tätt efter. Djorgos tystnad och gester var ganska talande, men vad var det han egentligen menade? Om det verkligen var det som Cogo trodde att Djorgo insinuerade var det nog det dummaste han hade hört!

- "Skulle Nehr vara *starkare* än mig? Starkare än oss tre *tillsammans!*?" utbrast Cogo sarkastiskt. - "Det är ju absurt!"

- "Sanningen har dessvärre ibland förmågan att vara just det – absurd," förklarade Djorgo kallt, den här gången utan att vända blicken åt sin allt för självsäkre, unge vän i den rödvida rustningen. - "Men det gör den inte mindre verklig för det. Snarare tvärt om." Cogo bet ihop. Vad var det med Djorgo egentligen? Han var så negativ. Hade Ledzaherna hjärntvättat honom under fångenskapen? Det skulle i så fall inte vara första gången en fiende till dem hade haft kontroll över honom på detta sätt. Eller var Djorgo bara mer högdragen än normalt? Borde han själv och Haka oroa sig för honom?

- "Vad har hänt med ditt självförtroende, Djorgo?" var han tvungen att fråga.

- "Det lever och mår bra, tack," svarade Djorgo med ökande brist på tålmod. - "Men jag undrar, Jan Cogo, vad som har hänt med ditt sunda förnuft."

Cogo blev så paff av denna motfråga att han inte visste vad han skulle svara, ett avbrott som Djorgo tog till vara på. De hade nu kommit fram till ett nytt rum vid sidan av korridoren och, som Djorgo hade misstänkt, det var också tomt.

- "Nu, kan du vara så vänlig och hålla vakt medan jag tar reda på vart vi ska ta vägen härnäst?"

Cogo hade aldrig gillat att lyda order. Men han tänkte inte bestrida vad han precis hade blivit ombedd att göra. Djorgo hade, om än aningen högdraget, bett honom vänligt.

Dessutom, även om det fortfarande verkade som om de hade skakat av sig sina Ledzahiska förföljare kunde de dyka upp när som helst. De kunde inte riskera att sänka garden så länge de befann sig inne i den här basen. Och han tänkte inte hindra Djorgo från att försöka hitta den bästa och snabbaste vägen ut härifrån.

Trots det, dock, var ännu inte sista ordet sagt i deras lilla diskussion.

Med Astrolansen redo höll Cogo vakt ute i korridoren medan Djorgo skyndade in i det nya rummet. Haka följde efter honom in.

- "På tal om sunt förnuft, varför kallar vi inte bara på maskinerna?" frågade han. Han fingrade lätt med sina grönbeklädda fingrar på de svarta knapparna på sin sköld, beredd att be Starbod att komma till honom om Djorgo skulle ge klartecken.

- "Kommunikationen fungerar ju nu igen. Våra skepp borde vara snabbaste sättet härifrån."

För en gång skull önskade Djorgo att Haka hade haft rätt. Det var inget fel på idén i sig, den var utmärkt. Men Haka, inte särskilt förvånande, räknade inte med alla avgörande fakta eller omständigheter.

- "En bra idé, Haka, såvida inte de här väggarna hade varit för starka," förklarade Djorgo och klappade lätt med handen på väggen närmast honom. - "Ledzaherna verkar vara

utmärkta byggare. Utan oss i cockpit följer våra skepp blint våra signaler tills de hittar oss, de kan inte undvika eller undanröja alla hinder på vägen.”

Haka nickade svagt åt sig själv. Han hade inte tänkt på det. Deras små skepp var otroligt stryktåliga men inget av dem skulle troligtvis kunna ta sig hela vägen helskinnat så här djupt in i en så pass välbyggd anläggning. Ett par väggar och våningar hade aldrig varit några problem men just nu fanns det åtskilliga hundra väggar mellan dem själva och deras skepp. Det fanns gränser för hur mycket de själva och deras utrustning kunde klara av. I sin iver att ta sig ut härifrån till Prinsessan hade Haka glömt bort det där.

- ”Vi är så djupt nere i basen nu som man kan komma och för farligt nära reaktorn,” fortsatte Djorgo att förklara medan han snabbt rekognoserade rummet. - ”Risken är för stor. Våra skepp skulle med stor sannolikhet bli allt för skadade och vi behöver dem i fullt fungerande skick senare om det jag fruktar mest skulle hända. Vi har inget val än att tillsvidare ta den långa vägen till fots.”

Haka stirrade undrande på honom medan Djorgo skyndade fram till det han hela tiden hade letat efter; en databas med en terminal. Haka kände sig förvirrad, det var så mycket som pågick runt omkring honom och framför hans ögon, och det mesta kunde han inte begripa helt och hållet. Cogos hetsiga humör kändes oroväckande, pojken betedde sig åter igen nästan på samma sätt som när de först hade träffats hemma på Hakas lerplanet, förutom att Cogos ilska nu var annorlunda, närmast nervös i stället för den kaxiga och överlägsna attityden han en gång hade haft. Men Djorgo förbryllade den kortvuxne cyborgens ännu mer, trots att de båda hade slagit följe ända sedan de hade återförenats på Great King dagen innan. Djorgo verkade närmast vara en levande förlängning av sin Kalkylator, beräknande hela tiden och förutsåg saker som ingen annan gjorde. I sig var inte detta annorlunda från hur han alltid hade varit förutom att idag var det betydligt mer än vad Haka var van vid och kunde minnas. Speciellt en anledning till varför Djorgo avfärdade idén på att kalla på deras skepp fick det att krypa längs Hakas ryggrad. Vad fruktade Djorgo som skulle kunna hända? Vad mer var det som Djorgo inte berättade för dem?

- ”Okej! Låt oss se vad vi kan se...” tänkte Djorgo högt för sig själv och han log brett under den blå hjälmen när datorskärmen aktiverades. Med snabba fingrar började han att knappa på kontrollerna.

- ”Allting är online och ser bra ut. Det borde finnas en intern karta här.”

Längre kom han inte. Varje gång Djorgo försökte forcera systemet och ta sig in blev han blockerad. Utan de rätta krypteringsnycklarna förblev han utelåst. Irriterad slog han till kontrollbordet med näven.

- ”Satan, de har krypterat hela systemet! Jag kan inte göra någonting,” muttrade han när han insåg att han var tvungen att ge upp. - ”Vi måste hitta en annan väg ut.”

- ”Djorgo!”

Haka började rycka sin långa vän i armen.

- ”Vad är det?”

- ”Titta!”

Haka pekade på väggen alldeles intill dem. På den satt en stor, detaljerad karta över den här delen av basen. Även om den inte visade hela basen så visade den tillräckligt för dem

att komma vidare, och uppåt. Djorgo gav Haka en tacksam klapp på axeln samtidigt som han suckade åt sig själv. Hur kunde han ha missat något så uppenbart synligt? Han hade varit så fokuserad på att finna vad han behövde i datorsystemet att tanken att informationen skulle kunna finnas på annat håll hade inte slagit honom, och därför hade han gått rätt förbi det. För en militär med rangen Kapten var det pinsamt att göra ett sådant misstag. Det var en enorm tur att han inte var ensam. Snabbt aktiverade Djorgo sitt nya visir i hjälmen på nytt och skannade av kartan på väggen.

- ”Hittat någonting?” undrade Haka nyfiket. Han hade inte undgått att märka hur upprymd Djorgo plötsligt hade blivit. Och det var alltid ett gott tecken.

- ”Ja! En väg ut,” svarade Djorgo och överförde snabbt kopian av kartan från hans visir till Kalkylatorn. När det var gjort var det dags att dra vidare, fort. Deras Ledzahiska förföljare kunde inte vara långt efter dem vid det här laget. Tystnaden från korridoren utanför där Cogo höll vakt var hoppfull, men skulle det så förbli?

- ”Någon aktivitet, Cogo?”

Den unge cyborgern slängde ett snabbt öga åt sina två kamrater när de åter gjorde honom sällskap ute i korridoren.

- ”Inte än,” svarade han medan hans grepp hårdnade runt Astrolansen och hans mörkblå ögonen fortsatte att bevaka de båda motsatta vägarna i korridoren. - ”Men det är nästan omöjligt att höra om de är på väg i allt det här mullrandet från reaktorn. De kan inte vara långt borta.”

Cogo sa det inte högt men han var glad att hans kamrater kom ut igen från det där rummet. Han fruktade inte alls att möta Ledzaherna, inte ens på egen hand. Han kunde klara av dem om han var tvungen, oavsett vad för anledning Djorgo än kunde ha om att de inte fick skada de stora varelserna. Vad som än skulle kunna möta dem här i denna gömda installation oroad faktiskt inte Cogo det minsta. Hans tankar, och djupa oro, var vad som kunde vara på gång på Great King i precis denna stund. Han kände sig rastlös, nervös och oerhört otålig. De kunde inte stanna här. Aurora var i stor fara! Och hon var ensam.

- ”Vi borde röra på oss,” tillade Cogo.

- ”Inte mig emot,” höll Djorgo med om och, med Kalkylatorn i vänster hand och Rymdspjutet i höger, följde han den nya färdriktningen som, förhoppningsvis, skulle leda dem ut härifrån. - ”Jag föreslår att ni följer mig.”

Med Djorgo åter igen i ledning skyndade de tre cyborgerna vidare, den här gången med betydligt starkare självsäkerhet i vart de var på väg. Djorgo ledde dem snabbt vidare bort från huvudkorridoren in i vad som verkade vara en labyrint av mindre korridorer. Men med kartan som guide i Kalkylatorn och GPS signaler som visade exakt var på kartan de för närvarande befann sig var han inte alls orolig att gå vilse. Och de hade nu dessutom ännu större chans att skaka av sig eventuella förföljare när de inte följde någon uppenbar väg. Därför vågade Djorgo dessutom leda dem i betydligt raskare tempo än tidigare. Hans enda för närvarande oro var att de riskerade att springa på någon Ledzaher som antingen var omkringströvande eller arbetade. Han ville helst undvika all form av kontakt med dem, om möjligt.

Efter en kort stund skyndade Cogo närmare till Djorgos högra sida, medan Haka gjorde sitt bästa att hinna med alldeles bakom dem.

- ”Är du färdig nu med din sightseeing, Djorgo?” undrade den unge cyborgern otåligt. Den uppenbara stressen som fanns i Cogos tonläge gick inte Djorgo förbi.

- ”Ganska,” svarade han kort utan att lyfta blicken ifrån Kalkylatorn.

- ”Kan jag då få ett par ord till med dig? Vi har inte pratat färdigt du och jag.”

Djorgo flinade till en aning under den blå hjälmen. Enda sedan han hade beordrat Cogo att hålla vakt medan han själv hade letat efter en väg ut från den här installationen hade han vetat att hans yngre vän inte skulle släppa ämnet de tidigare hade diskuterat. Det hade nog med stor sannolikhet gnagt i Cogos tankar medan han hade hållit vakt. Det enda som förvånade lite var hur artigt Cogo bad om lov att få fortsätta. Och just nu kom inte denna artighet från ren vänlighet utan snarare från desperationen av att få snabba svar. För varje minut som gick verkade Cogo bli allt mer och mer desperat, speciellt att ta sig ut härifrån. Men också, som så ofta i deras gemensamma förflutna, att få hävda sin rätt som alltid hade varit så viktigt för honom.

- ”Det räknade jag aldrig med heller,” svarade Djorgo självsäkert.

Cogo suckade djupt. Djorgo släppte fortfarande knappt blicken från kartan i Kalkylatorn, och hans korta svar var dryga. Kunde det bero på att hans vän fortfarande var sur för vad som hade hänt mellan dem båda för bara ett par minuter sedan? Cogo hade inte menat att bli så arg, ännu mindre att trycka upp Djorgo mot väggen på det viset. Att han faktiskt hade lagt hand på Djorgo på detta hotande sätt kändes fortfarande överkligt, han skulle aldrig medvetet skada honom, eller Haka. Daska till dem, kanske, om det behövdes, på det sätt som de tre alltid hade gjort sinsemellan. Men vad som skedde mellan honom själv och Djorgo just nu var betydligt mer spänt, och Cogo gillade det inte. Att vara ovän med Djorgo, speciellt i denna prekära situation, var absolut inget önskvärt. Dessutom behövde de Djorgos skarpa sinne och taktiska kunskaper för att så snabbt som möjligt ta sig ut från den här labyrinten. Men samtidigt kunde inte Cogo släppa hur underligt hans långsmale vän betedde sig, eller hans konstiga attityd gentemot både Ledzaherna och Nehr. Djorgo hade mycket sällan fel, men just nu ansåg Cogo att så faktiskt var fallet.

- ”Jag har inte glömt bort hur smart du är, och jag hyser stor respekt för dig,” började han. - ”Men vad du insinuerar angående Nehr är löjeväckande.”

Oj! Det var inte illa, tänkte Djorgo, i hur inställsamt den unge mannen nu försökte lägga fram sina argument. Detta var en sällsynt sida från Cogo man inte fick uppleva särskilt ofta. Djorgo ville känna sig smickrad av komplimangen men han blev ärligt talat bara allt mer orolig istället för sin vän. När någon som alltid med lätthet skröt om sin egen överlägsenhet försökte smickra en annan på ett sådant sätt visade det bara ännu mer på hur desperat han nu hade blivit. Djorgo önskade bara att han kunde få reda på varför. Han hade sett Cogo orolig å Prinsessan Auroras vägnar många gånger tidigare, han själv hade känt det samma lika många gånger. Den villkorlösa viljan att beskydda henne mot allt som ville henne ont var något som de alla tre delade lika mycket. Men det här var annorlunda. Cogo var annorlunda. Något hade förändrat hans vän, förändrat honom på ett sätt som för närvarande inte verkade logiskt. Och så länge Djorgo inte kunde ta reda på vad som hade hänt med pojken skulle Cogos besynnerliga beteende förbli ologiskt.

- ”Tycker du?” frågade Djorgo kort. Han visste att det var provocerande att motfråga Cogo på ett sådant sätt, speciellt just nu. Men att provocera Cogo var ibland det bästa

sättet att få honom att öppna sig, och att också få honom att lyssna. Just nu behövde den unge cyborgerna göra bägge saker.

- ”Ja!” röt Cogo irriterat och med allt mer sinande tålmod. - ”Det är jag som känner honom, inte du. För en som älskar fakta verkar du just nu vara förvånansvärt ointresserad.”

Att Djorgo inte verkade vilja lyssna på honom var mest sårande. Speciellt när han verkligen ansträngde sig att presentera sina argument så sakligt som han förmådde till sin klipske vän.

- ”Måste jag påminna dig om att vi har bevisat oräkneliga gånger redan att det finns ingenting i detta Universum som vi tre tillsammans inte kan rå på? T.o.m. din Kalkylator anser det!”

Cogo refererade till den dag då de hade träffats för allra första gången på Djorgos hemplanet. Efter att de tre cyborgerna hade vunnit sin allra första strid tillsammans och Djorgo hade blivit ombedd av Prinsessan att han skulle slå följde med dem till Great King hade det varit Kalkylatorns slutliga beräkning som hade fastställt att endast om de alla tre, inte färre, följde henne hela vägen skulle resan bli framgångsrik. Kalkylatorn hade haft rätt. Endast med den kombinerade styrkan, kunnigheten, viljan, beslutsamheten och lojaliteten hos de tre cyborgerna hade de lyckats övervinna allt som hade försökt stoppa dem att föra Prinsessan till Great King. Men den resan var avslutad sedan över ett år tillbaka. Omständigheterna var inte längre de samma.

- ”Nehr ingick aldrig i den beräkningen när Kalkylatorn fick fram den slutsatsen,” förklarade Djorgo. - ”Situationen är annorlunda nu, Cogo.”

- ”Jaså?”

Djorgos ovilja att lyssna gjorde honom allt mer irriterad. Ofta när ingen annan hade velat lyssna på honom, inte ens Aurora, hade åtminstone Djorgo ibland kommit till hans försvar. Att inte känna sin väns stöd just nu fick Cogo att känna sig övergiven, en känsla som var mycket ovälkommen i rådande stund.

- ”Och därför borde vi frukta Nehr och fly med svansen mellan benen, är det det du säger?!” fräste han undrande tillbaka.

Djorgo slet ilsket blicken från Kalkylatorn och glodde på den kaxige, och just nu oförskämde unge mannen på hans högra sida.

- ”Inte alls!” rättade han genast. - ”Var inte löjlig, jag har inga tankar på att fly från någonting. Jag *dör* hellre än att vanhedra Prinsessan eller er två genom att inte göra min plikt till det yttersta!”

Cogo svalde hårt. Tydligt hade han precis trampat på en öm tå hos Djorgo och lyckats förolämpa honom. Han visste att Djorgo, i alla fall den Djorgo han brukade känna, aldrig skulle svika sina vänner eller sitt uppdrag. Men så länge han betedde sig så underligt och sympatiskt mot deras fiender hade Cogo inget annat val än att undra. Och nu fick han i alla fall Djorgos uppmärksamhet. Men situationen fortsatte att vara spänd mellan dem. Just nu, dock, bet han sig själv i tungan för att inte råka förolämpa sin långsmale vän ytterligare, trots att det fanns en hel del mer som Cogo ville säga.

- ”Men vi borde vidtaga mer försiktighet,” fortsatte Djorgo i lugnare ton och ledde sina två kamrater in i en ny korridor. - ”Informationen vi har är fortfarande knapphändig. Jag skulle ljuga om jag påstod att jag inte är orolig.”

Han slängde ett nytt öga mot den unge cyborggen i rödvit rustning till höger om honom. Hans vän sa ingenting nu men tystnaden i sig var ändå talande. Pojken var bokstavligen spänd som en fjäder. Cogos hållning, hans grepp om Astrolansen, hela hans kroppsspråk, t.o.m. hans nuvarande tystnad vittnade om en desperat oro som Djorgo aldrig hade sett hos honom förut. Han blev osäker på om det ens var självklart om de kunde lita helt och hållet på honom längre eller om Cogo från och med nu följde någon egen, destruktiv agenda. Cogo var inte enbart ute efter att beskydda Prinsessan, det handlade om mer än så den här gången. Det fanns en skrämmande vrede i pojkens blick, en stark längtan efter vedergällning, en ologiskt stark vedergällning som sträckte sig långt bortom den skada som de redan hade drabbats av. Såvida inte Cogo visste något mer, hade upplevt något mer, som kanske kunde rättfärdiga denna djupa vrede. Det var sant, av dem tre var det Cogo som kände Nehr mest, utan tvekan. Men var det verkligen allt? Om hans förflutna med Nehr inte hade varit något problem tidigare varför hade det plötsligt blivit det nu? Cogo hade aldrig ens nämnt Nehr för dem förrän idag. Nej, Djorgos magkänsla sa honom att det var det nutida, inte det förgångna, som spelade en stor roll i Cogos nya, hetlevrade beteende. Det var någonting mer som Cogo vägrade dela med sig till dem, en hemlighet som han verkade vakta med sitt liv, trots att de tre vännerna aldrig brukade dölja någonting för varandra. Djorgo ifrågasatte inte Cogos lojalitet men han var inte säker på om de fullt kunde lita på honom längre. Cogos instabila humör var inte bara skrämmande, det fick Djorgo att känna sig undanskuffad, utanför. Och, åter igen, trots att han inte kände till orsaken, kunde han inte låt bli att också känna sig svartsjuk.

Varför fick Cogo honom att känna sig svartsjuk? Och på vad?

- ”Och om jag inte visste bättre, Cogo, skulle jag påstå att du är betydligt mer än bara orolig,” tillade han, åter igen provocerande, om ändock aningen försiktigt. - ”Du vill bara inte erkänna det, mest av allt för dig själv.”

Cogos mörkblå ögon smalnade när han glodde med misstänksamhet tillbaka på Djorgo efter denna underliga anklagelse.

- ”Vad menar du med det?” undrade han.

Djorgo var väl medveten om att han var starkt provocerande nu och att han borde vara försiktig. För ett år sedan hade han vetat med säkerhet att han hade kunnat säga exakt det samma till Cogo utan några konsekvenser. Den unge cyborggen hade lärt sig självbehärskning och hade blivit en god lyssnare. Men i nuläget gick det inte att förutse hur Cogo skulle reagera på någon form av konfrontation. Men, av flera anledningar, vad han hade att säga Cogo var något som måste sägas högt. Och illvilja var inte en av Djorgos anledningar. Men skulle hans nu överreagerande unge vän förstå att han bara ville hjälpa honom?

- ”Du har alltid varit otålig och hetlevrad och har därför ibland haft svårt att fokusera och se helheten, men just nu är du på gränsen att tappa all kontroll,” svarade han ärligt. - ”Du är som en vulkan som kan få utbrott när som helst. En stjärna på gränsen till att gå supernova.”

- ”Djorgo har faktiskt lite rätt där, Cogo,” höll Haka med om strax bakom dem. Genast stannade Cogo upp och vände blicken irriterat mot sin korte vän. Vad Djorgo insinuerade

var förolämpande och att Haka höll med gjorde saken bara ännu värre. Om de var ute efter att göra honom ännu argare så hade de precis lyckats.

- ”Har jag bett om din åsikt!” fräste han ilsket och hytte med högernäven mot Haka, som förvånat ryggade tillbaka en aning. Haka var van vid Cogos små vredesutbrott och att t.o.m. åka på en liten snyting om han hade otur. Men det här var mycket starkare än vad det brukade vara, långt mer hotfullt, och kom fram så mycket snabbare.

Omedelbart sträckte Djorgo demonstrativt fram Rymdspjutet och lät dess treuddade spets hindra Cogo från att komma ännu närmare Haka. Han ville inte göra en sådan gest men Cogo lämnade honom med inget annat alternativt. Haka fick inte råka illa ut p.g.a. deras meningsskillnader. Hans plötsliga ingripande fick önskad effekt. Cogo stirrade förvånat tillbaka på honom. Haka, också, gjorde det samma. Han hade inte räknat med att Djorgo skulle komma till hans försvar så snabbt. För det allra mesta hade Djorgo aldrig gått emellan dem båda.

- ”Skäll inte på Haka, det bara bevisar ytterligare att jag har rätt!” sa Djorgo och sänkte sitt vapen. Cogo svarade honom inte men den förvirrade ilskan i hans mörkblå ögon sa mer än vad ord kunde i alla fall. Och den unge cyborggen greppade Astrolansen ännu hårdare än tidigare, inte för att gå till attack utan i ett försök att avreagera sin frustration. Ytterligare en reaktion som inte gick Djorgo förbi.

- ”Vad har hänt med dig, Cogo? Jag har aldrig sett dig så här nervös förut, inte ens i våra mörkaste stunder när nästan allt hopp var ute.”

Djorgos fråga kändes som ett hårt slag i magen. Plötsligt var det som om all luft hade sugits ur hans lungor och hjärtat stannade. Kallsvettig och villrådig stirrade Cogo tillbaka med uppspärrad blick. Djorgo hade ställt *den* fråga som Cogo hade bett om att ingen av hans två vänner någonsin skulle fråga. Han hade ingen aning om hur han skulle besvara den. Ännu mindre ville han bevittna reaktionen i deras ansikten om han någonsin skulle kunna finna de rätta orden och yttra dem. De båda skulle hata och förakta honom för alltid om han besvarade denna fråga. Han skulle förlora dem.

Djorgo hade rätt, som alltid. Helvete, karln var inte bara så förbannat smart, han var lika bra på att studera och analysera! Vad han påstod om Cogos nervösa och hetlevrade humör var riktigt, Djorgo saknade bara den enda pusselbit som skulle förklara beteendet. Och det var denna pusselbit, svaret på Djorgos fråga, som Cogo inte hade hjärta att ge honom.

Ju längre han stirrade tillbaka in i Djorgos undrande blick desto mer dåligt samvete fylldes Cogo av. Trots att han visste att han egentligen inte hade gjort något fel så hade han svikit sina två bästa vänner, svikit dem på ett sätt som var i det närmaste oförlåtligt. Men de förtjänade att få veta sanningen, att få veta vad som hade hänt. Hade Cogo varit i deras position hade han inte krävt något mindre. Att inte vara man nog att erkänna vad som hade hänt var ett minst lika stort svek. Men hur skulle han någonsin kunna förklara? Kunna besvara frågan? Hur skulle han kunna berätta och få både Djorgo och Haka att förstå att hans kärlek till Aurora inte längre var platonisk, en dyrkan på avstånd som de alla tre alltid hade uppehållit och hållit för sig själva? Hur skulle han kunna säga dem att han hade korsat den gränsen?

Hur skulle han kunna se dem båda i ögonen och säga att han hade delat säng med henne? Att han och Aurora var älskande?

Sanningen skulle krossa deras hjärtan, och ännu mer deras tillit till honom. De hade aldrig gett varandra några löften om det här men det hade heller aldrig behövts. De alla tre älskade Prinsessan Aurora och det var deras kärlek till henne som var kärnan i deras villkorlösa plikt att skydda henne. Ingen hade brutit denna plikt. Och de hade alltid litat på varandra. Vad de alla tre kände för henne var deras gemensamma hemlighet. Men nu bar Cogo på en egen hemlighet. En hemlighet som han endast delade med Aurora. Men att inte också dela den med sina två vänner, som älskade henne lika mycket som han själv gjorde, tärde på hans samvete. I samma stund som Cogo hade erkänt sin kärlek till Aurora personligen, under samma timmar som han hade blivit hennes älskare, hade han övergett den hemlighet som han hade delat med Haka och Djorgo. Av nödvändighet hade han även låtit Aurora få veta om deras två gemensamma vänners sanna känslor för henne. Hemligheten var inte längre en hemlighet, den existerade inte längre. Men varken Haka eller Djorgo visste det. Och om de fick veta, hur skulle de reagera?

De skulle hata honom, Cogo var övertygad om det. Och det skulle bara vara förnamnet. Detta hade varit en av hans anledningar till varför han först hade valt att avsluta sitt liv efter denna annars så underbara natt. Aurora hade gett honom sin kärlek. Att ta emot den var tveklöst det bästa som Cogo någonsin hade upplevt. Men det skulle också ta ifrån honom hans två bästa vänner. De skulle aldrig förstå, ännu mindre acceptera förändringen. Varför skulle de det när deras känslor för Prinsessan var lika reella som hans egna? Det hade aldrig varit Cogos avsikt men han hade sårat dem båda, svikit deras tillit till honom. De visste bara inte om det – än. På grund av detta hade han haft ytterligare en anledning till varför han inte längre hade velat leva, tills Aurora hade hindrat honom och fått honom att lova att inte välja döden som utväg. Cogo skulle aldrig svika sitt löfte till kvinnan han så djupt älskade. Men en av konsekvenserna av detta löfte betydde att han skulle förlora Haka och Djorgo, de bästa vänner man kunde få och som Cogo höll av lika mycket som Prinsessan, bara på ett annat sätt. Och nu försökte Nehr ta dem alla ifrån honom, på ett eller annat sätt. Var det då underligt att han var arg och otålig!?

Nej, vad Djorgo påstod om hans beteende var inte oriktigt. Han *var* nervös och hetlevrad och att han inte hade lyckats dölja det var minst sagt en underdrift. Och eftersom Cogo inte hade Nehrs hals att gripa tag om inom räckhåll för tillfället hade hans svartsjuka vrede en tendens att spilla ut över de som förtjänade den allra minst. Efter denna natt i Auroras armar hade Cogo mer än någonsin att förlora, hans platonska känslor hade blivit passionerade. Avståndet till henne hade minimerats. Emotionellt, och intimt, Aurora hade blivit hans, och Cogo hade blivit hennes. Vad de båda hade burit inombords så länge hade äntligen blommat ut, det var riktig och äkta ömsesidig kärlek. Om det hade varit oerhört svårt att dölja känslorna för henne tidigare var det nu i det närmaste omöjligt. Hans motivation, och anledning, att beskydda henne översteg den hos hans två kamrater nu. Och de skulle aldrig förlåta honom om de fick reda på det.

Den enklaste lösningen borde vara att aldrig berätta sanningen för dem. Vad man inte visste om hade man inte ont av. Men det som var enkelt var ofta inte det samma som det rätta. Att välja att vara en ynkrygg och lögnare för resten av sitt liv var inget alternativ för Cogo. En riktig karl stod för vad han gjorde, illa som gott. Varken hans samvete eller heder kunde tillåta något annat. Ändå skulle sanningen förstöra allting som han nu så desperat försökte beskydda. Om Djorgo och Haka aldrig fick veta, eller om de på något oförklarligt sätt fick veta sanningen från någon annan än honom själv, hur skulle han någonsin – trots löftet till Aurora – kunna leva med sig själv? Nehr verkade redan ta allting han ägde och älskade ifrån honom! T.o.m. hans heder. Vad än Cogo valde att göra så förlorade han. Och de hade inte ens konfronterat varandra än! Han hatade honom! Cogo hatade Nehr lika passionerat som han älskade Aurora!

Den unge cyborgens blick sviktade. Vad som mötte Djorgo var tyst rädsla och förvirring. Och djup, osagd vrede som bara längtade efter att få komma ut. Men också ett lika dåligt samvete. Cogo verkade just nu bara vara en svag strimma av den självsäkre unge man som Djorgo kände. Det gjorde honom mycket ont att se Cogo på det här viset. Han ville hjälpa honom men tilläts inte göra det. Och han fick fortfarande inget svar på sin fråga. Djorgo hade aldrig räknat med att få något svar, inte här och nu. Men han önskade att Cogo kunde berätta vad det var han höll för sig själv och som han tillät trycka ner honom så hårt, som gjorde honom så upprörd och frustrerad. Cogo hade gjort någonting, det var uppenbart, någonting som han nu verkade ha dåligt samvete för. Vad i hela friden kunde få honom att hellre tiga än att låta sina två vänner dela hans tunga börda? Speciellt nu i denna allvarliga situation? Vad kunde få Jan Cogo att bli så rädd?

- ”Man behöver inte vara medial som Prinsessan för att utläsa skräcken som finns inom dig just nu,” tillade Djorgo. Han var fortfarande provocerande men det var för att han så orolig för sin unge vän. De hade redan en kris att hantera. De behövde ingen intern också som kunde splittra dem. De måste stå enade, som de alltid hade gjort. Eller så skulle de gå under.

Cogos blick smalnade på nytt. Han ville vara ärlig gentemot sina två kamrater, han visste att han måste vara det förr eller senare. De förtjänade sanningen oavsett det pris han själv var tvungen att betala. Men även sanningars avslöjanden krävde rätt tid och plats och här och nu var sannerligen inte något av det. Och även om Djorgo hade ställt den fråga som han förtjänade ett ärligt svar på så var den långsmale cyborgens för tillfället allt för irriterande för honom att tåla. Cogo bar på mycket blandade känslor just nu, det var riktigt. En av dem var stolthet. Ingen, inte ens Sir Djorgo, kunde antyda att han var skräddad och komma undan med det!

- ”Förolämpa mig inte, Djorgo!” svarade Cogo med en arg fnysning och pekade varnande mot honom. - ”Jag håller inte på att tappa kontrollen. Och jag är *inte* rädd! Speciellt inte för den där tönten! Jag har besegrat Nehr förut och jag tänker göra det igen.”

Irriterad vände han ryggen åt dem båda och gick ett par steg innan han stannade på nytt. Cogo kunde nästan känna hur både Hakas och Djorgos stirrande blickar brände honom i nacken. Han hade inte lyckats särskilt väl med att övertyga någon av dem. Faktum var att han inte riktigt hade lyckats övertyga sig själv heller.

- ”Ja, jag är orolig, för Auroras skull,” erkände Cogo i betydligt lugnare ton och slängde en snabb blick över axeln mot dem båda. - ”Medan vi traskar omkring här är hon alldeles ensam och i händerna på det där manipulerande kräket, naturligtvis är jag orolig! Ni båda borde vara det också!”

- ”Det är vi också,” svarade Haka med självklarhet. - ”Vi...”

- ”Haka... Sch...”

Djorgo hyschade sin kortvuxne vän och gestikulerade diskret att inte avbryta Cogo just nu. Pojken gömde sig fortfarande bakom sin stolthet och ilska, vägrade att erkänna hur rädd han egentligen var över hela den här situationen. Men Cogo *talade!* Även om det kanske inte var mer än ett skrap på ytan så hade han börjat berätta om den börda som nu gjorde honom så lättretlig. Ja, Djorgo grep efter halmstrån här men minsta lilla pusselbit kunde vara till stor hjälp. Att Cogo dessutom åter igen talade om Prinsessan med hennes förnamn var anmärkningsvärt. Det var en pusselbit av stor betydelse! Men vad betydde det? Och hur hade det uppstått?

De båda skyndade snabbt ikapp med Cogo medan trion fortsatte vidare.

- ”Den som verkligen är rädd här är Nehr, eller så borde han vara det!” muttrade Cogo halvhögt. Trots det lyssnade framförallt Djorgo mycket uppmärksamt på allt den unge mannen frivilligt ville delge dem.

- ”Visst, jag kan medge att han är en smart taktiker som kan manipulera och skrämma andra att följa honom. Och han är knappast harmlös om han har satt sådan skräck i Ledzaherna, jag förstår det,” medgav Cogo och vände blicken åt sin långa vän i den blå rustningen. - ”Men ingenting döljer faktumet att han fortfarande är en lögnaktig ynkrygg som gömmer sig bakom andra, precis som han alltid har gjort! Han är mycket snack och lite verkstad, inget mer. Han är ingen match mot oss tre.”

Där var den igen! Den kaxiga, överlägsna självsäkerheten som trodde att den kunde möta och besegra hela Universum på helt egen hand. Och den ville göra det med draget vapen och med full fart rätt på. Djorgo kunde inte avgöra om Cogo verkligen kunde vara så ignorant som han lät eller om han av ren envishet vägrade acceptera sanningen. Hur det än var kunde han inte tillåta det fortgå, det var farligt. Inte bara för Cogo själv utan för dem alla. Den unge cyborgens hade alltid varit deras bästa och mest effektiva vapen. Han fick inte bli en labilitet nu, det var just det som Djorgo försökte undvika till varje pris. De måste kunna lita på varandra, vad som än hände.

- ”Snälla, var försiktig, Cogo!” bad han och grep tag om den unge mannens axel för att hejda honom. Gesten fick omedelbar effekt. Cogo ryckte till av den oväntade beröringen.

- ”Vem försöker du att övertyga egentligen?” fortsatte Djorgo. - ”Oss? Eller dig själv?”

Han ignorerade den stirrande mörkblå blicken som på nytt mötte honom. Att Cogo hade ryckt till när han hade vidrört hans axel var bara ytterligare ett bevis på hur överspänd han var, ett faktum pojken vägrade inse. Cogo var ingen dummer, djupt inne visste han hur fel han agerade, men hans förbaskade stolthet kunde så lätt komma i vägen. Djorgo hade trott att hans vän hade lämnat allt sådant beteende bakom sig men någonting hade fått det att komma fram igen. I självförsvar började han återgå till gamla, dåliga vanor. Cogo var defensiv, han använde sitt hetlevrade humör och stolthet som en sköld. Det hade alltid förblindat honom och fått honom att begå misstag i det förflutna. Det fanns

inget utrymme för misstag nu. Och Djorgo tänkte inte låta Cogo fortsätta på den här vägen, de skulle alla förlora på det.

- ”Att underskatta Nehr nu är ett stort misstag,” förklarade han bestämt. - ”Det är precis just det han vill att vi ska göra, att *du* ska göra!”

Medan hans båda vänner fortsatte med sitt underliga argumenterande tyckte Haka att han hörde något bakom dem. Han kunde inte se någonting och vad han hörde var mycket svagt. Men det lät som fotsteg, många av dem, och de rörde sig mycket snabbt. Det var ingen tvekan om saken; Ledzaherna letade fortfarande efter dem.

- ”Hör ni, ni två!” utbrast han och försökte avbryta. - ”Måste vi ta det här samtalet just nu?”

Hans två kamrater hörde honom. Och de båda hörde också vad Haka hade hört. Trots det ignorerade de honom och den annalkande faran. Ledzaherna var inte deras största problem. Cogo steg utmanande närmare sin långa vän och höjde blicken till honom.

- ”Varnar du mig, Djorgo?” frågade han rakt på sak.

- ”Ja, eftersom jag är din vän och vi behöver dig att tänka klart!” svarade Djorgo utan att hymla. - ”Och än så länge har du inte övertygat mig om att du tänker alls.”

Han pekade på Cogos rödvita hjälm, refererade till den kloka, unga människa som han hoppades fortfarande fanns därunder. Cogos hotande attityd skrämde inte Djorgo det minsta, och han vek sig inte en tum. Han kunde dessvärre inte tillrättavisa pojken med samma effektiva metod som Prinsessan kunde med sin Telepati så Djorgo fick lita på att sunt förnuft skulle vara lika effektivt. Och även om Prinsessan inte var hos dem just nu kunde hon kanske ändå hjälpa.

- ”Vill du rädda Prinsessan Aurora ifrån Nehr?”

Nästan chockad av frågan fnös Cogo till och skakade på huvudet. Först antydde Djorgo att han var rädd och nu att han inte skulle ha för avsikt att beskydda den person i hela Universum som han höll av allra mest!? Blotta antydanden var förolämpande!

- ”Vad för jävla korkad fråga är det!?” svarade han och höjde Astrolansen en aning med bägge händer. - ”Du vet mycket väl att hennes säkerhet är det viktigaste som finns för mig!”

Cogo kunde inte se det men Djorgo log en aning för sig själv under den blå hjälmen. Han hade fått precis den reaktion han hade hoppats på. Och han hade pojkens totala uppmärksamhet nu.

- ”Då måste du tagga ner, Cogo!”

Med en lugn gest lade Djorgo sin hand på Astrolansen och med ett svagt tryck rådde han sin vän att sänka sitt vapen.

- ”Vi är faktiskt på din sida här,” påminde han. - ”Lägg band på dina känslor. Fokusera! Lägg din energi, din oro och din styrka där den hör hemma, där den kan rädda henne.”

Astrolansen sänktes helt. Djorgo mötte inget mer motstånd från Cogos sida. Han visste hur man skulle nå fram till honom. Det var därför han hade provocerat honom, för att tvinga honom att lyssna men också att tänka efter själv och känna inombords vad som verkligen var det rätta. Ingen annan än Cogo själv kunde göra det åt honom. Men Djorgo hade ingenting emot att hjälpa sin obstinate vän till denna insikt.

Väl övertygad om att han hade Cogos fortsatta uppmärksamhet plockade Djorgo fram Kalkylatorn igen och tog åter ledningen nedför korridoren. De hade inte så långt kvar.

- ”Dina minnen om Nehr måste verka till vår fördel, inte till att göra dig dumdristig,” tillade han medan han på nytt studerade kartan.

Cogo suckade djupt. Djorgo visste alltid precis hur han skulle få honom att spela med. Det var inte bara Aurora som kunde linda honom runt fingret. Det hade varit Djorgo, mer än någon annan, som en gång i tiden hade övertygat Cogo att samarbete var betydligt bättre än att möta Universums faror på helt egen hand. Han hade alltid uppskattat sin smarte väns sunda förnuft och hans finurliga sätt att lägga fram det. Djorgo gjorde aldrig någonting utan en plan. Åter igen blev Cogo påmind om hur mycket han alltid hade beundrat sin långsmale vän och hur ofta han alltid hade velat vara lite mer som honom, om än bara lite. Och Djorgo hade bra argument angående Nehr, det kunde Cogo inte förneka nu när han började tänka efter. Dessutom tog han fortfarande ut sin ilska på sina två kamrater, något som han absolut inte ville göra, han hade dåligt samvete gentemot dem redan som det var. Cogo ville inte bråka med dem.

Men det skulle dröja en stund till innan hans irritation skulle lägga sig helt, kände han.

- ”Och du tycker att jag är dumdristig?” var han tvungen att fråga medan han skyndade efter Djorgo, med Haka tätt i hälarna.

- ”Högmod går före fall,” svarade Djorgo och slängde en allvarlig blick över axeln till Cogo. - ”Jag föredrar att se Nehr falla än dig.”

Cogo fnös till igen. Djorgo var skicklig på att säga rätt saker men också att bli lika förtretligt oförståelig på samma gång. Och just nu önskade Cogo inget annat än klarspråk.

- ”Bara hoppa över Freud snacket, Djorgo! Vad är det du försöker säga?”

Djorgo log åter igen förnöjt för sig själv under hjälmen. Inte bara kände Cogo till Freud – vilket inte var illa alls för en som aldrig hade haft en skolgång – men framför allt hade han nu sin unges väns nyfikenhet såväl som uppmärksamhet, och därmed också hans samarbete.

- ”Den Nehr du kände hemma på Jorden är inte den samme som vi nu konfronterar, åtminstone inte fysiologiskt,” förklarade han. - ”Ledzaherna har gjort något med honom som har gett honom en för oss okänd styrka. Innan vi vet vad denna styrka är borde vi inte underskatta eller anta någonting. Och nu när galaxenergin befinner sig i denna oförklarliga obalans kan vad som helst hända, var som helst med vem som helst.”

Djorgo slängde en oroad blick till Cogo.

- ”Nehr kanske inte ens är en människa längre,” tillade han poängterande. Han hoppades innerligt att han hade fel om den saken. Men Cogo nickade faktiskt instämmande till denna teori.

- ”Den tanken har faktiskt slagit mig,” medgav han. - ”När jag såg honom igår kväll... jag fick en sådan stark obehaglig känsla. Det var nog därför det tog sådan tid innan jag kände igen honom.”

- ”Vad för slags känsla var det, Cogo?” undrade Haka. Cogo väntade ett ögonblick innan han svarade. Han var osäker på hur hans kamrater skulle reagera på hans svar.

- ”Samma obehagliga känsla jag alltid hade när ett monster försökte lura oss, och döda oss.”

Det rådde plötsligt en längre tystnad mellan de tre, och varför var inte underligt. Cogo hade alltid haft en besynnerlig såväl som oftast korrekt instinkt mot faror, även när faran

presenterade sig på det allra mest harmlösa sätt och väckte inga tydliga misstankar. Cogo kunde förvisso vara aningen paranoid emellanåt men när han verkligen kände på sig att något inte stämde, att något farligt hotade dem i det dunkla, så hade han i princip alltid rätt, och hade alltid varit den förste att förnimma det. Det var ingen som längre tvivlade på hans instinkter, de hade haft för rätt allt för ofta för att längre väcka tvivel. Att Cogo nu kände samma instinktiva varning inombords gentemot Nehr fick dem inte precis att slappna av, men det kastade ändå en del ljus över allt som de redan hade funnit här i denna undangömda bas. Och det var åtminstone en liten förklaring till Cogos nervösa temperament. Djorgo blev imponerad såväl som tacksam över sin unge väns plötsliga, och nödvändiga, insikt.

- ”Nu, *där* har vi vår smarte Cogo som lyssnar till sin intuition, inte till sin ilska,” påpekade han uppmuntrande. - ”Och vi behöver honom nu mer än någonsin.”

Cogo sa inget men han nickade. Han förstod nu vad som hade pågått mellan honom själv och hans långsmale kamrat. Djorgo hade provocerat honom med vilja för att ge honom den nödvändiga spark i ändan som han behövde, inte för att vara elak utan för att hjälpa honom. Och kanske hade Djorgo rätt angående Nehr ändå. Kanske det var dumdrigt att underskatta honom, oavsett hur Cogo själv mindes honom och kände för honom nu. Det var riktigt, flera år hade gått sedan han sist hade sett Nehr. Mycket hade hänt sedan dess. Och Cogo hade inte känt igen karln med en gång. Åren som hade gått var inte den enda förändringen. Den Nehr som han mindes kunde tala för sig, var taktisk men var allt annat än en risktagare. Den senaste tidens händelser visade däremot en djärvare motståndare än den som Cogo hade konkurrerat emot under Dodges uttagningar. Nu var Nehr ledare över en värld som han inte ens tillhörde och styrde med järnhand över ett folk som var fysiskt både större och starkare än honom själv. Ingen ensam utböling kunde diktera över miljarder individer och hålla dem i skräck utan att ha någonting i bakfickan. Och det var precis det som Djorgo försökte varna för.

Hans betydligt klokare vän hade rätt, Nehr var inte längre den samme. Om han hade varit det hade inte ens Aurora fallit för hans lögner. Nehr kunde göra någonting nu som på fullt allvar övertygade henne om att han kunde hjälpa henne balansera upp galaxenergin. Vad denna förmåga än var så var det ingenting som Nehr hade uppvisat hemma på Jorden. Med andra ord; de hade fortfarande ingen aning om vad de egentligen hade traskat rätt in i, än mindre hur de skulle lösa det. Tålmod var sannerligen en dygd just nu som Cogo förstod att han åter måste lära sig att bemästra. Det var lättare sagt än gjort, hans oro för Aurora lade sig som en skugga över allting och hindrade honom att tänka rationellt innan han reagerade. Men det var inte bara rädsla för hennes liv och säkerhet som skakade om honom. Det var svartsjuka. Aurora hade gett honom sin sanna kärlek och sig själv frivilligt och med glädje. Det hade varit hennes egen önskan, hennes egna beslut. Nu skulle hon ge det samma till Nehr men högst motvilligt och endast p.g.a. lögner och manipulationer. Aurora skulle aldrig ens se åt Nehr, än mindre ingå äktenskap med karln, om hon inte hade blivit lurad till att tro att hon inte hade något annat val. Hon var betet som nu hade fångat dem alla i en fälla. Denna orättvisa, detta brott, närde Cogos ständigt stigande svartsjuka. Aurora hade valt *honom*, inte Nehr! Nehr skulle ta ifrån honom det som rätteligen egentligen var hans! Det var den sanna anledningen bakom detta stundande bröllop. Nehr ville bokstavligen krossa honom där det gjorde allra mest ont,

han visste vilken skada det skulle orsaka. Och efter igår natt skulle det göra ännu ondare om bröllopet blev av.

Detta bröllop fick aldrig bli av, oavsett vad det kostade! Men Cogo visste att han inte kunde förhindra det ensam. Han behövde Haka och Djorgo för att rädda Prinsessan och de behövde hans hjälp i gengäld. Djorgo hade fullständigt rätt; han måste fokusera och lägga all sin energi, sina känslor och sin styrka där de kunde rädda henne. Inte där de kunde komma att tjäna Nehr istället. Och så länge han lät sin svartsjuka ha makt över honom så kom han ytterligare ett steg bort ifrån Aurora, inte närmare.

De tre cyborgerna, på Djorgos vägledning, stannade slutligen vid en smal spiraltrappa intill en vägg. Alla tre höjde blickarna uppåt. Deras första reaktion var vemod när de insåg var som väntade dem. Trappan, som var omsluten av ett tätt säkerhetsgaller hela vägen upp, sträckte sig högre än vad någon av dem kunde se. Men, tack vare sitt nya visir, kunde Djorgo konstatera, precis som kartan hade angett, att det fanns verkligen ett slut högt där uppe. Detta var deras väg upp och närmare en väg ut från denna bas.

- ”Något *är* fel med galaxenergin och vad det än är som pågår så är Nehr ute efter den enda som kan kontrollera den,” påpekade Djorgo och tog åter ledningen. Cogo bestämde sig för att fälla ihop och lägga tillbaka Astrolansen i hans hölster igen, det skulle underlätta klättringen i den där smala trappan om han inte behövde bära ett spjutformat vapen i det där trånga utrymmet. Om han behövde sitt mäktiga vapen kunde han dra det igen inom loppet av ett par sekunder i alla fall så de hade inget att frukta. Haka stod dock fortfarande skeptiskt kvar vid foten av spiraltrappan. Den var designad efter Ledzahisk storlek så t.o.m. han skulle inte ha några problem att ta sig fram i den, men den ofantliga höjden som de nu skulle klättra var inte allt för uppmuntrande för honom. Han var ganska säker på att han aldrig någonsin hade klättrat så högt i hela sitt liv. Just nu gav han inte mycket för Ledzahisk ingenjörskonst.

- ”Ska vi upp där? Hela vägen?” frågade han högt. Först då märkte han att Djorgo och Cogo redan var på väg i full fart upp för trappan.

- ”Hör ni, vänta!” utbrast Haka och sprang upp efter dem. Att bli lämnad ensam kvar här var betydligt mindre lockande, trots allt.

Medan Cogo tätt följde Djorgo uppför trappan tänkte han extra noga på det som Djorgo precis hade yttrat. Och han insåg att hans två vänner fortfarande inte kände till saker och ting som han själv gjorde, saker som inte skulle skada att dela med dem. Även om det var tråkiga nyheter som han var tvungen att förmedla.

- ”Enligt Aurora så kan hon inte längre ensam kontrollera galaxenergin, det är därför hon har fallit för Nehrs alla falska löften och lögner.”

- ”Va!?”

Bägge hans kamrater stannade upp och stirrade på honom. Men det var Haka som reagerade starkast. På ett ögonblick hade han minskat luckan mellan dem i trappan och den kortvuxne cyborgern var arg som ett bi, inte på Cogo men på den sanning som Haka nu vägrade acceptera.

- ”Har Prinsessan Aurora inte kvar sina krafter längre!?” utbrast han exalterat och irriterat medan han stormade förbi dem båda och plötsligt var den som tog ledningen uppför trappan. - ”Nej, jag kan inte tro det! Jag vägrar tro det! Inte Prinsessan! Det är omöjligt! Det är löjeväckande!”

- ”Instämmer!” svarade Cogo. - ”Men det är vad hon tror, Haka. Och hon tror på det så starkt att hon tvingar sig själv att gifta sig med den där lögnhalsen.”

Haka sänkte farten en aning. Inte för att klättringen började göra honom trött, inte än, men för att han förstod att vad Cogo sa var sanning, hur otrolig den än verkade. Cogo kunde vara oberäknelig och drog sig aldrig för att skoja eller driva med honom, men Haka visste att Prinsessans övernaturliga förmåga var en sak som ingen av dem skulle skoja om. Dessutom hörde han allvaret i sin unge väns röst. Cogo var lika förbryllad och arg över denna sanning som han själv precis hade blivit. Haka hade inget mer att säga, det gjorde för ont just nu att bara behöva svälja sanningen. Därför gick också både Djorgo och Cogo snabbt om honom på nytt och själv hamnade Haka åter sist i ledet.

Djorgo slängde en nyfiken blick över axeln till Cogo strax bakom honom. Den unge mannen visste verkligen en hel del som han själv och Haka inte gjorde. Cogo kunde bara ha fått veta denna information från Prinsessan själv. Det måste ha varit ett mycket öppenhjärtigt samtal de två emellan. Åter igen kände sig Djorgo svartsjuk. Han gillade det inte, speciellt inte eftersom han inte kunde förklara varför han reagerade på detta sätt.

- ”Tror du det också, Cogo?” undrade han. - ”Att Prinsessan har förlorat sin förmåga att återställa galaxenergin?”

För första gången på länge fanns det åter tydlig självsäkerhet, t.o.m. ett lugn, i de mörkblå ögonen under den rödvita hjälmen.

- ”Nej,” svarade Cogo utan tvivel. - ”Nej, det tror jag inte att hon har. Vi har alla sett hennes otroliga förmåga. Hennes kraft är betydligt mäktigare än vår kombinerade styrka tillsammans!”

- ”Utan tvekan!” höll Haka med om. Tillsammans ägde de tre cyborgerna en ofantlig styrka, både rent fysiskt men även på så många fler sätt genom deras olika förmågor. Ändå var det ingenting som kunde mäta sig med vad Prinsessan Aurora kunde utföra. Hon hade kraften att påverka hela Vintergatan och alla de liv och världar som fanns där. Den här otroligt vänliga, varmhjärtade och vackra flicka ägde en makt som var utan motstycke. Och den fanns till för att skapa, för att rädda och för att återställa – inte till att skada eller förgöra. Aurora var så mycket mer än vad någon av dem någonsin skulle bli. Och Cogo hade inga problem, inte ens med sitt högt utvecklade ego, några som helst problem att erkänna hennes storhet.

- ”Och till skillnad från oss tre, till skillnad ifrån Nehr, så föddes hon med denna kraft!” påminde han. De själva hade tillgivit sina förmågor långt senare i livet. Det samma gällde Nehr, det var Cogo övertygad om. Om karln redan hade haft speciella förmågor borde han ha visat det redan under Dodges cyborgprogram. Aurora, å andra sidan, var något helt annorlunda än vad de själva var. Hon hade inte genomgått någon fysiskt förändring eller förbättring. Hon helt enkelt bara var. Vilket också gjorde hennes plötsliga brist på förmåga att hantera galaxenergin så mycket mer skrämmande och mystisk. Men Cogo tänkte inte låta detta mysterium knäcka honom, inte nu. Det skulle knappast hjälpa henne.

- ”Jag vägrar tro att hon bara vaknade en morgon och att plötsligt all hennes godhet, värme och styrka bara skulle ha försvunnit i tomma intet,” utvecklade han vidare. - ”Jag har ingen aning om hur eller varför hennes förmåga plötsligt verkar vara verkningslös, och Aurora har själv inget svar på vad det är som händer med henne. Men däremot vet

jag att Nehr tänker dra nytta av situationen. Jag brinner hellre i helvetet än att låta honom utnyttja henne för sina egna ändamål en enda timme till!”

Cogo fortsatte att tala om Prinsessan med enbart hennes namn, noterade Djorgo på nytt. Detta kunde omöjligt längre handla om något så enkelt som att tungan slant eller brist på koncentration eller liknande. Någoting hade hänt Cogo under bara de senaste 24 timmarna som hade fått honom att ändra attityd och perspektiv. Hans lojalitet och tillgivenhet och känslor för henne var tydligt de samma, men någon form av gräns hade korsats, Djorgo var säker på det nu. Cogos respekt för Prinsessan var också definitivt kvar men han talade om henne på ett mer intimt sätt nu. Det var inte bara upprepadet av enbart hennes förnamn, det var också sättet han sa det på, och inte att förglömma hans uppretade humör gällande hennes stundande äktenskap med Nehr som gjorde honom betydligt känsligare än vanligt. Men vad var det som hade hänt? Det var det som Djorgo inte kunde sätta fingret på. Han visste att han borde se det, att sanningen förmodligen stirrade honom rakt i ansiktet. Men han kunde ändå inte se det, inte lista ut vad det var. Och Cogo fortsatte att hålla sin hemlighet för sig själv. Det kändes olustigt, så olikt hur de brukade vara mot varandra. I alla fall när det handlade om Prinsessan Aurora hade de aldrig några hemligheter för varandra, det hade de aldrig haft. De hade inte råd med att hålla hemligheter angående henne, hennes liv kunde hänga på det!

Nåväl, Cogo behövde ibland tid till att bli mer öppen hjärtig. Det hade trots allt gått ett år sedan de alla hade setts sist. Pojken hade sitt behov av att behöva hävda sig, känslor kunde ibland inte vara så lätt att hantera inför andra. Och Djorgo visste att den unge mannens tystnad existerade av en god anledning, Cogo måhända var hetlevrad men han hade också ett mycket gott hjärta. Om han verkligen höll på en hemlighet så var det inte med illvilja. Kanske hade han lovat Prinsessan att tiga. Det verkade inte troligt men heller inte omöjligt. Djorgo förstod allt mer att han var tvungen att förbli tålmodig och fortsatt observant. Förr eller senare skulle han nog få reda på vad som ständigt upptog och också plågade Cogos tankar men som han vägrade erkänna eller dela med sig. Sanningen kom alltid fram förr eller senare. Tills dess skulle de fortsätta att göra det som de alltid hade gjort; skydda Prinsessan till varje pris.

- ”Det kommer inte att behövas, Cogo, för vi ska rädda henne – tillsammans!” lovade Djorgo. - ”Vi ska rädda henne och hjälpa henne att återfå sin förmåga att återställa galaxenergin.”

- ”Just det!” tillade Haka. - ”Vi kommer inte att låta den där Nehr kröka ett enda hår på Prinsessans huvud!”

Under den rödvita hjälmen spred sig ett tacksamt och lättat leende. Cogo hade aldrig tvekat men det var ändå härligt att höra att han fullt kunde lita på sina kamraters hjälp. Han visste att han skulle behöva den. Och de alla tre, inte bara han själv, var på olika sätt hitlurade av Nehr. De alla tre hade lika stor rätt att ställa saker och ting till rätta igen.

- ”Men att Nehr utnyttjar Prinsessan är inte det enda som oroar mig,” fortsatte Djorgo i en betydligt mer oroad ton medan han åter ledde dem uppför spiraltrappan. - ”Vad jag verkligen undrar över är vad han väntar på.”

Cogo rynkade pannan fundersamt.

- ”Vad menar du?” undrade han.

- "Tänk efter," rådde Djorgo. - "Hur länge har Prinsessan och Nehr känt varandra nu?"
Det var en retorisk fråga som de alla tre kunde svaret på. Men det var ändå viktigt att upprepas.

- "Nästan ett år," svarade Cogo.

- "Precis," poängterade Djorgo. - "Och hela denna tid har hon varit obevakad och utan skydd. Så jag ställer frågan igen; vad *väntar* han på?"

Djorgos fråga, och poängen som låg i den, gav Cogo kalla kårar. Varför hade han själv inte ställt den frågan långt tidigare? Vad än Nehr var ute efter så var det ingenting uppenbart. Eller så var det så men karln var tålmodig av okänd anledning.

Frustrerad suckade han högt för sig själv. Men märkte att han ändå blev överröstad av Hakas tunga andhämtning åtskilliga trappsteg bakom honom. Mer och mer började den kortvuxne cyborggen komma efter. De hade redan klättrat en mycket bra bit upp för spiraltrappan men de hade över hälften kvar innan de nådde toppen.

- "Haka, sacka inte efter nu!"

- "Tjata inte!" muttrade Haka med sänkt blick medan han grep tag i säkerhetsgallret som omslöt spiraltrappan för att hjälpa till med klättringen. - "Jag gör så gott jag kan."

Cogo hörde på Hakas höga och alltmer tunga andhämtning att den grönklädde cyborggen aldrig skulle nå toppen utan att behöva stanna och vila. Och de hade inte tid att stanna; för varje passerande minut närmade sig bröllopet, och de Ledzahiska soldaterna kunde fortfarande hitta dem när som helst. Haka var stark men hade dessvärre ingen större kondition. Dessutom började han bli snurrig av att springa uppåt, runt i cirklar, i spiraltrappan. Cogo insåg att det fanns bara en sak att göra.

- "Kom hit!"

Cogo brydde sig inte ens om att invänta Haka utan skyndade raskt tillbaka ner till honom och räckte honom handen. Instinktivt tog Haka emot den utan att hinna fundera över varför han blev erbjuden den. Omedelbart drog Cogo honom till sig, hukade sig ner en aning, och drog sedan upp honom på ryggen som om han vore en ryggsäck. Det hade gått så snabbt och smidigt att Haka hann inte reagera förrän Cogo redan bar honom på ryggen.

- "Vad gör du!? Cogo!?"

Haka greppade om sin unge vän för att hålla sig kvar, även om han gjorde det under en viss protest. Varför Cogo hade bestämt sig för att bära honom förstod han inte, han hade inte bett om någon hjälp. Under tiden suckade Cogo frustrerat ju mer Haka vred och vände sig på hans rygg och famlade efter ett bättre grepp med både armar och ben. Att Haka till en viss mån stretade emot den erbjudna hjälpen gick inte att undvika att lägga märke till. Resten var den vanliga klumpigheten. Vikten i sig var helt obetydlig, det var kombinationen av alla rörelser som gjorde det aningen besvärligt och obekvämt att fortsätta uppför det begränsade utrymmet i spiraltrappan med denna nya last på ryggen. Det dröjde inte många sekunder innan Cogo tappade tålmodet.

- "Håll still, din hörsäck!" röt han och ryckte hårdare i Hakas armar. - "Annars hinner vi alla få gråa hår innan vi når toppen."

Med ett otydligt muttrande slutade Haka att streta emot. Han visste att han inte hade en chans mot Cogos styrka, inte när det var på allvar. Han lyckades hitta ett stadigt grepp och höll sig sedan stilla. Han var helt enkelt tvungen att acceptera att hans vän tänkte bära honom resten av vägen. Men han behövde inte tycka om det bara för att han accepterade det.

- ”Det här är så pinsamt..!” erkände Haka mumlande. Cogo hade anat hela tiden att det var orsaken bakom protesten och han kunde hålla med om att det är genant för en cyborg att behöva ta emot hjälp på det här sättet p.g.a. en såpass simpel anledning. Men just nu struntade Cogo i om Hakas ego fick sig en känga. Han var själv inte så jätteglad över att behöva släpa på sin storsvuxne vän på det här sättet heller. Frestelsen att håna Haka för det var minst sagt stor men han lät bli. Att strö salt i såret skulle inte gynna dem i nuläget. Deras känslor var för tillfället inte relevant. Allt som var av betydelse just nu var Aurora och hennes säkerhet. För att lyckas med det behövdes snabbhet men också samarbete vänner emellan. Vänskap var ju, trots allt, starkare än något vapen.

- ”Tänk på vad som är viktigast, Haka. Du behöver återfå din styrka om du ska rädda Aurora.”

Djorgo, som hade stannat till för att invänta sina två vänner, flinade för sig själv under den blå hjälmen. Han var imponerad, Cogo var verkligen inte alls dum ibland när han verkligen lade den sidan till och det verkade som om den unge cyborgens kom ihåg ett knep som han själv hade förmedlat till honom angående deras gemensamma vän; det bästa sättet att få Haka samarbetsvillig var att smickra honom litegrann och att stärka hans självförtroende. Och det var precis just det som Cogo nu gjorde, för att undanröja pinsamheten men framförallt för att ge Haka den vila som han faktiskt behövde. Det var inte bara en vänskaplig gest, det var också en smart taktik. Det var bättre att Haka fick nyttja sin styrka senare när den verkligen behövdes.

Djorgo bestämde sig för att hjälpa till, för att garantera ett bättre resultat.

- ”Precis!” tillade han. - ”Man ska aldrig slösa sin energi i onödan, Haka.”

Den grönklädde cyborgens blick mjuknade. All uppmuntran och tilltro från hans båda kamrater fick honom att glömma all pinsamhet.

- ”Ni har rätt. Jag måste vara stark för Prinsessans skull!” utbrast han med nyvunnet självförtroende. Djorgo och Cogo blinkade diskret till varandra. De hade lyckats. Men samtidigt delade de nöjet av att Haka var så lätt manipulerad.

- ”Tappa mig inte, bara,” bad Haka efter att han hade kastat en blick bakåt och insett hur högt upp i spiraltrappan de nu befann sig.

- ”Fresta mig inte,” svarade Cogo. Han gjorde dem alla en tjänst nu genom att hjälpa sin vän uppför trappan men han hade samtidigt ingen avsikt att bära på Haka längre än nödvändigt, och om Haka var klok så skulle han inte fresta hans tålmod allt för mycket. Sanningen var ändå den att Cogo skulle bära Haka precis hur länge som helst om det var nödvändigt, oavsett anledning. Men det var ingenting som han frivilligt tänkte erkänna, allra minst till Haka.

Med Haka nu stadigt på ryggen vände Cogo åter uppmärksamheten till sin andre kamrat och tillbaka till deras problem.

- ”Så, vad är det du säger, Djorgo? Att Nehr bidar sin tid?”

- ”Vad kan det annars vara?” frågade Djorgo tillbaka. - ”Vid det här laget kunde Nehr t.o.m. utan Ledzahernas hjälp med lätthet ha tagit Prinsessan till fånga och tvingat henne att göra vad det än är han vill ha av henne. Galaxenergin kunde redan vara hans att kontrollera om det är det han är ute efter. Men istället kör han med det här rävspelet; han låter bygga den här basen i hemlighet för att kunna störa och kontrollera all

kommunikation i det här solsystemet. Han lurar Prinsessan att tro att han är en vän och allierad och han övertygar henne om att de bör gifta sig så att de kan rädda galaxen.”

- ”Svaret på den frågan har jag redan gett dig, Djorgo,” påminde Cogo. - ”Nehr är absolut ute efter Auroras kraft, utan tvekan. Men annars har han inget personligt intresse av henne.”

- ”Hur vet du det?”

Cogo tvekade. Djorgo började åter ställa frågor som han inte visste hur han skulle besvara.

- ”Svårt att förklara,” mumlade han. - ”Det är en magkänsla.”

- ”Eller önsketänkande?”

Medvetet provocerade Djorgo Cogo på nytt. Att den unge mannen var astronomiskt svartsjuk på mannen som inte bara hade blivit deras fiende men som hade för avsikt att gifta sig med deras Prinsessa var mer än uppenbart. Det var mer än sannolikt främst från denna svartsjuka, och rädsla att förlora henne till en annan man, som närde Cogos vrede och som gjorde honom så extra hetlevrad som de redan hade sett prov på. Det var inte bara Prinsessans liv som nu var i fara, det var också hennes heder och själ. De hade aldrig riskerat att förlora henne till en annan via ett äktenskap förut. Och hon var tvingad av sin egen desperation att välja en man hon egentligen inte ville ha. Naturligtvis var Cogos främsta reaktion svartsjuka. De kände det alla tre, förutom att Cogo var den ende som inte verkade hantera det.

Svartsjuka var verkligen ett gift för sinnena. Med lätthet kunde det få en att tro saker som inte var sanna. Cogo hävdade envist att Lord Nehrs intresse i Prinsessan var rent taktiskt, att utnyttja hennes förmågor och att använda henne som lockbete och hållhake mot dem. Det var ett logiskt antagande och säkert inte helt felaktigt heller, men visste Cogo detta med full säkerhet eller var det ett rent önsketänkande att detta var sanningen, ett önsketänkande skapat av hans egen svartsjuka? Var det som Cogo påstod om Nehr verkligen sant eller ville han bara att det skulle var sant? För att det gav honom mer anledningar att hata Nehr? Det var det som Djorgo försökte utskilja. Tanken på att Nehr kunde vara ute efter Prinsessan av mer personliga orsaker kunde för en svartsjuk själ vara outhärdligt att acceptera.

Cogos blick smalnade. Djorgo verkade tvivla på honom igen. Sedan när handlade allt detta om honom i stället för om Nehr!? Den här gången hade Djorgo fel. Sant, Cogo hade inga klara bevis men han visste vad han hade sett och hört. Och hans instinkter sa honom att han inte hade fel. Ja, han var närmast kvävd av sin egen svartsjuka men han inbillade sig inte saker som inte var sanna. Om Aurora hade önskat detta giftermål och inte blivit lurad och pressad in i denna situation, om hon verkligen hade velat allt det här, då hade Cogo troligtvis bara haft önsketänkanden om att den blivande maken i fråga egentligen inte älskade henne. Men detta handlade inte om önsketänkanden från hans sida. Han fantiserade inte fram anledningar till att avsky Nehr, han behövde inte det. Hans sinnen varnade för en stor fara och den var reell, inte påhittad.

Cogo stirrade tillbaka på honom som om han inte förstod vad han pratade om, eller att han inte ville kännas vid det. Djorgo var allt annat än så lättlurad. Om det var någon av

dem tre som alltid starkast hade deklarerat sina känslor för Prinsessan så var det Cogo. Och dessa känslor hade allt annat än svalnat.

- ”Kom igen, det finns ingen anledning att förneka det, Cogo, du har aldrig gjort det förut,” sa han. - ”Ingen av oss tre har det.”

Cogo frustade irriterat till. Nej, han förnekade absolut inte sin kärlek till Aurora, Djorgo hade helt rätt i denna iakttagelse. Men, all hans intelligens till trots, Djorgo fortsatte att missa själva poängen.

- ”Han bryr sig *inte* om henne!” upprepade han insisterande och spände blicken i Djorgo, utan att sänka farten under deras klättring uppför spiraltrappan. - ”Än mindre hyser han någon form av kärlek. Nehr talar till henne med artighet men hans röst, hans blick, var närmast känslökall. Känner ni till någon man som inte har blivit hänförd av hennes skönhet och varma närvaro?”

Cogo ställde frågan till båda sina kamrater, men främst till Djorgo som var tvungen att erkänna att hans unge vän hade en poäng.

- ”Endast de som ville henne illa,” svarade han nedstämmande. Kanske önsketänkandet hade legat hos honom själv, trots allt, inte hos Cogo. Enda sedan Cogo hade börjat berätta om Lord Nehr hade Djorgo önskat att det inte var så illa som det verkade. Kanske hans egna romantiska natur hade hoppats, mot hans bättre vetande, att det fanns en ärlig tanke bakom detta bröllop. När Djorgo hade mottagit inbjudan till bröllopet hade hans första reaktion varit förtvivlan och svartsjuka. Men han hade snabbt skjutit alla sådana svarta tankar åt sidan och accepterat den nya situation för han hade trott att detta var vad Drottning Aurora önskade, att hon ingick i detta äktenskap för att hon var lycklig, att hon gick vidare med sitt liv, och att hon ville ha honom närvarande vid denna viktiga dag i hennes nya liv. Men Cogos ord, och alla bevis de hade funnit i den här basen, pekade på en helt annan motsats. Djorgo hade tvingat sig själv att vara glad för Prinsessans skull men allt mer insåg han att hans första reaktion hade visat sig vara den rätta. Lord Nehr var en fiende som inte skulle bli berörd av Prinsessan Auroras godhet eller visa henne något medlidande. En som verkligen brydde sig om henne skulle aldrig planera med sådan medvetenhet att göra henne så illa, det var det som Cogo poängterade. Nehr var en fiende man inte kunde resonera med.

- ”Just därför råkar jag ha lite bråttom just nu,” tillade Cogo. Han såg i Djorgos blick att hans långe vän började förstå.

Medan han hade klängt sig fast på Cogos rygg hade Haka funderat över Nehrs avsikter på egen hand. Och det var en sak som han inte kunde begripa.

- ”Men om han inte älskar Prinsessan, varför vill han då gifta sig med henne?” undrade han. - ”Varför inte bara hålla henne som gisslan?”

Cogo hade nästan glömt bort sin vän som han bar på ryggen, om det inte hade varit för Hakas armar som höll om hans bröstkorg, för att inte tala om den ständigt kurrande magen som pressades mot hans rygg. Fanns det inget stopp på denne mans hunger?

Annars var Cogo tvungen att erkänna att Haka hade ställt en ovanligt klok fråga.

Dessvärre var deras fiende inte ute efter bara en triumf. Aurora hade varit, ensam och oskyddad, ett lätt byte. Nehr var ute efter något betydligt mer svårfångat. Något som kanske inte var lika spektakulärt men däremot mer skrytsamt. Något, eller snarare någon, som han verkligen var ute efter. Men handlade det här bara om ren hämnd eller om någonting annat?

- "Aurora är bara halva hans byte," förklarade Cogo medan han fortsatte att tätt följa Djorgo, med Haka fortsatt stadigt på ryggen, uppför spiraltrappan. - "Nehr verkar vara mycket angelägen att få träffa mig, det gjorde han klart och tydligt igår kväll, dolt bakom artiga fraser. Det är därför han vill gifta sig med henne, för att kunna komma åt mig, komma åt oss alla tre. Han visste att en vigsel skulle både snärja henne och locka hit oss på samma gång. Han visste, för Prinsessans skull, att vi inte skulle tacka nej till inbjudan."

Haka rynkade pannan. Vissa saker gick fortfarande inte ihop för honom.

- "Men du sa att du aldrig fick någon inbjudan, Cogo."

Den unge cyborgern nickade. Haka förvånade honom faktiskt idag genom att ha ett gott minne av vad han hade berättat för dem igår kväll. De tre cyborgerna hade inte återvänt till Great King av exakt samma anledning. Cogo hade haft en helt annan än sina två kamrater.

- "Det är just därför jag hävdar att Nehr fortfarande är en ynkrygg!" insisterade han och slängde en blick till Djorgo. - "Hade jag fått en inbjudan precis som ni hade jag redan stoppat den här farsen till bröllop, och det vet Nehr. Han hoppades nog att jag skulle få reda på det när det redan var försent att stoppa vigseln. Han vill åt mig men feg som han är vågar han samtidigt inte möta mig nu i ett sådant kritiskt skede i hans planer."

Djorgo nickade. Han förstod hur Cogo resonerade och det var logiskt. Faktum var att den unge cyborgern hade precis pekat ut en av deras mest prioriterade uppgifter som låg framför dem.

- "Stoppa vigseln och Nehrs planer stoppas också," summerade han.

- "Precis," bekräftade Cogo, lättad åt att Djorgo inte verkade så villig att motarbeta honom längre. - "Han vill förödmjuka mig för att jag blev den cyborg som han misslyckades att bli. Han vill sära mig där det gör allra ondest."

Inget kunde göra ondare, vara mer förödmjukande, än att bevittna sin fiende ta deras Prinsessa ifrån dem och på alla sätt tänkbara utnyttja henne för egen vinning. Det var en smärta och förnedring som de alla tre fruktade. Men att Nehr var specifikt ute efter att hämnas på Cogo var uppenbart, där log motivet. Haka och honom själv var bara en bonus för Nehr insåg Djorgo nu. Därför fanns det faktiskt en viss befogenhet bakom Cogos starka vrede. Detta var betydligt mer personligt för honom än för hans två kamrater, Cogo och Nehr hade ett förflutet som nu hade återvänt för att hemsöka dem, och Prinsessan Aurora och hela galaxen var offret. Djorgo bad i sitt stilla sinne att Cogo kunde fortsätta att hålla ilskan under kontroll, speciellt när än de skulle möta Nehr öga mot öga. Vart enda liv i hela Vintergatan kunde hänga på hur Cogo skulle bete sig i det ögonblicket, vad han skulle göra, och inte göra.

Dessutom lät allt som Cogo nu avslöjade för dem allt annat än hoppfullt. Oddsens var verkligen inte på deras sida.

- "Om det du säger stämmer så känner Nehr till din största och kanske enda akilleshäl, Cogo; din kärlek till Prinsessan," påpekade Djorgo allvarligt. - "Han måste veta att det är en sårbarhet vi alla tre delar. Han vill försvaga oss redan innan han utmanar oss."

- "En ynkryggs strategi," påminde Cogo med entusiasm och självförtroende. - "Bara för att man har en armé är man inte nästa, stora grej!"

Ja, Nehr utnyttjade onekligen deras känslor emot dem med kall, beräknande slughet. Men samtidigt så gömde han sig i skuggorna. Bara en fegis gömde sig ifrån sin fiende. Man vinner inga slag, ännu mindre krig, genom att gömma sig.

- ”Cogo!”

Djorgo slängde en varnande blick över axeln. Detta överdimensionerade självförtroende hos Cogo var både en gåva och förbannelse. Den hade förmågan att både ge dem segrar såsom att utsätta dem för onödigt fara. Pojken behövde fortfarande lära sig att behärska sig, att vara tålmodig och vänta på rätt ögonblick. Att ordentligt lära känna sin fiende innan en konfrontation. Cogo verkade fortfarande leva med villfarelsen att besegra Nehr skulle bli relativt enkelt. Djorgo såg inget enkelt alls i hela den här historien.

- ”Detta är just *därför* vi inte får underskatta honom!” varnade han. - ”Nehr känner till vår svaghet, och säkerligen vår styrka också. Medan vi vet fortfarande nästan ingenting om honom. Ja, tillsammans är vi starka, det skulle jag aldrig förneka. Men den här gången möter vi en fiende som har väntat på oss i årtal, han är beredd. Därför måste vi göra något som han inte är beredd på.”

- ”Och det är..?”

- ”Att ta ifrån honom det som han gömmer sig bakom!” förklarade Djorgo entusiastiskt. Han hade hoppats att få fortsätta på denna vitala del av deras plan, som än så länge fortfarande bara var en plan under utveckling.

- ”Du menar Ledzaherna?” undrade Cogo. - ”Men du sa ju att vi inte skulle skada dem...”

- ”Jag menar att vi måste undanröja det stöd som de ger Nehr,” förklarade Djorgo tydligare. - ”Han hade inte tagit med sig deras flotta eller gjort upp en hel invasionsplan om han inte behövde Ledzaherna. Han förlitar sig på deras eldstyrka, teknik och mest av allt deras lojalitet. Ledzaherna har gjort Nehr mäktig men, efter vad jag och Haka hörde, undrar jag om inte denna makt inte är något annat än en illusion som Nehr själv har fallit för. Och jag säger att det är dags att rycka undan mattan under hans fötter och avslöja den! Om vi tar ifrån Nehr hans makt så har han ingenting kvar att gömma sig bakom. Han kommer att bli både exponerad och ensam.”

- ”Det där låter bra,” höll Cogo glatt med om. Nu började Djorgo tala så man förstod och han gillade både sin väns plan och framför allt engagemang. Men han förstod också att planen var långt ifrån färdig.

- ”Men hur ska vi eliminera deras allians?”

- ”Vi måste ge Ledzaherna tillbaka det mod och hopp som har berövats dem,” förklarade Djorgo. - ”Fröet till revolution är på flera sätt redan sått. Vad vi måste göra är att se till att det nu växer.”

Cogo suckade. Han hade hoppats på ett tillvägagångssätt som var mer slagfärdigt och framåttryckande.

- ”Tyvärr så har vi dessvärre inte tid att låta saker och ting växa sig stora och starka, Djorgo,” påpekade han. - ”Om Ledzaherna är så kraftigt kuvade som du påstår kan det ändå ta årtal innan de ens vågar lyfta ett finger och sådan lång tid är en lyx vi inte kan skryta med. Allra minst Aurora.”

Cogos otålighet var inte helt obefogad, de hade ont om tid om de skulle förhindra detta falska äktenskap att träda i kraft och att föra Prinsessan långt ifrån Nehrs klor. Men allt var inte så hopplöst som det lät. Cogo kände inte till Ledzaherna som han gjorde.

- ”Tiden är faktiskt än så länge på vår sida, Cogo, eftersom Nehr redan har avvaktat så länge med att slå till. Han har hotat och tryckt Ledzaherna in i ett hörn så länge nu att de har ingen annanstans att ta vägen längre än åt samma håll därifrån de ursprungligen kom.”

Djorgo visade sannerligen mycket tilltro till Ledzaherna, trots att de hade hotat, fängslat och misshandlat dem. Dessutom hade Cogo inte sett något annat från de stora varelserna än total lojalitet till Nehr. Han förnekade inte att Djorgo visste mer än han själv men han var ännu inte övertygad.

- ”Hur kan du vara så säker på att det är så de kommer att agera?” undrade han skeptiskt.

- ”Ledzaherna må vara kuvade men de har fortfarande sin heder, och viljan att kämpa.”

Djorgo insåg att han behövde ge ett exempel, ett som Cogo skulle förstå, som skulle övertyga honom. Och han visste precis hur.

- ”När du var ung, Cogo, och några utav de andra hemlösa barnen gav sig på dig, tryckte ner dig på marken för att ta det lilla du hade, vad brukade du göra?”

Cogo blev förbryllad över frågan. Djorgo borde redan känna till svaret, Cogo hade redan berättat en hel del historier om sin tuffa uppväxt för sina kamrater. Men eftersom Djorgo frågade så specifikt valde Cogo att svara i alla fall.

- ”Jag reste mig upp igen och slog ner dem,” svarade han med samma självsäkerhet nu som när han var barn. - ”Det spelade ingen roll hur många de var, de fick ändå allihop linka därifrån tomhänta och mörbultade.”

Djorgo log för sig själv under den blå hjälmen. Svaret var egentligen inte för honom utan för Cogo själv.

- ”Det är precis där Ledzaherna nu befinner sig,” poängterade han. - ”De vill resa sig upp och slå tillbaka, och de kan slå tillbaka. Det enda de saknar för att vända sig om och bemöta sin plågoande är att deras egna rättmätiga ledare slutar böja sig och ställer sig upp jämsides med dem. Lord Tophä är nyckeln! Vi behöver inte övertyga ett helt folk, bara honom. Han påstår att de inte har några vapen som kan rå på Nehr och det är mycket troligt att det dessvärre stämmer. Men om vi kombinerar deras styrka med vår kanske oddsen blir annorlunda och Tophä kanske överväger att tänka om. Om han tillåts en gnutta hopp om seger skulle han kanske öppet dela sin svågers drömmar om vedergällning och frihet för deras folk.”

Cogo nickade svagt. Det var en utmärkt teori, om den stämde. Men teorier var aldrig fakta, det var just därför de kallas för teorier. Och han kände att han behövde bli mer övertygad om han skulle tro på att Ledzaherna verkligen kunde byta sida med samma glöd som Djorgo.

- ”Om vi antar att allt det där stämmer, hur hjälper det oss?”

Det glädde Djorgo att Cogo ställde den frågan. Det betydde att han hade hans uppmärksamhet och intresse, att idén inte var bortviftad innan den ens fick en chans.

- ”Jag har en plan och den kräver tålmod och försiktighet från oss alla tre men den kan göra underverk om vi spelar våra kort rätt!” förklarade Djorgo med entusiasm. - ”Men

den kan aldrig fungera om vi ger Ledzaherna ursäkter att hata oss lika mycket som de hatar Nehr.”

- ”Du vill, med andra ord, att vi ska vinna våra fienders tillit?” frågade Cogo, fortfarande aningen skeptisk. Även om det inte vore första gången, att samarbeta med fienden tilltalade honom inte mycket, trots att det handlade om en motvillig fiende.

- ”Nehr är vår fiende!” rättade Djorgo snabbt. - ”Ledzaherna behöver inte vara det också. Och dem behöver få tillbaka sin tro på att det finns hopp. Om vi är med dem i stället för emot dem kan vi kanske ge det till dem! Så länge Nehr har Prinsessan i sitt grepp finns det inte mycket vi kan göra, vi behöver all hjälp vi kan få, speciellt inifrån. I nuläget har Ledzaherna en närhet till henne som vi inte har, det är en av de viktigaste anledningarna till varför vi behöver deras hjälp. Och glöm inte; någon eller några Ledzaher hjälper oss redan!”

- ”Gör dem?” undrade Haka förbryllat.

- ”Någon såg till att Cogo så enkelt hittade till vår cell och att vi fick tillbaka våra vapen,” påminde Djorgo med en gnutta ironi i tonen. - ”Det var ingen slump.”

- ”Säg det till den arginta plutonen som jagar oss!” svarade Haka och pekade med tummen bakom dem, mot botten av spiraltrappan. Precis som Cogo var inte han heller helt övertygad om att Ledzaherna plötsligt skulle vända andra kinden till och hjälpa dem. De kunde fortfarande inte höra någonting bakom dem, de hade än så länge haft en enorm tur som undvikit sina förföljare. Men turen kunde snabbt vända. Och snart hade de äntligen nått toppen av trappan. Vad som väntade dem uppe vid toppen visste ingen av dem.

- ”Soldaterna är en distraktion, förmodligen utsända betydligt mer för att förvirra Nehr än att uppehålla oss,” förklarade Djorgo genast. - ”Det samma gäller de blockerade hissarna och datorerna. Alltihop är en illusion. Och vi är inte de främsta att bli lurade av den.”

Djorgo hade som vanligt ett snabbt svar men Haka kände sig bara förvirrad.

- ”Begriper du något av vad han säger, Cogo?” frågade han sin vän som fortfarande var vänlig nog att bära honom uppför den branta spiraltrappan. Cogo nickade.

- ”Jag tror jag gör det,” svarade han. Nu kände sig Haka bara ännu mer förbryllad. Men han sa ingenting om det. Om han var den ende av de tre som inte förstod helt fullt vad det var frågan om visste han, av erfarenhet, att det var bäst att bara följa efter de andra.

Djorgo gjorde sig beredd med Rymdspjutet när han äntligen kunde se sista trappsteget inom räckhåll ovanför. Allt han kunde höra var bakgrundsmullret från reaktorn så långt nedanför dem men det behövde inte betyda att de var helt ensamma. Men för stunden utgick han att de var det, trots att han var beredd på motsatsen. Och eftersom Cogo fortfarande bar på Haka, vilket gjorde de båda obehäpnade för tillfället, fick de lita på honom i första taget om de skulle bli attackerade.

- ”Jag är inte helt säker på vem eller vilka som hjälper oss men jag har mina aningar,” sa Djorgo och vinkade till sig de andra att följa honom när kusten var klar. - ”Det kanske är någon som inte har full auktoritet eller kan dra i alla trådar på egen hand men som ändå har tillräckligt med makt och inflytande för att operera i skuggorna. Kanske de försöker att dölja sin egen inblandning i vår flykt genom att låta soldaterna jaga oss, att få det att se ut som om de gör allt de kan för att stoppa oss, även om det egentligen inte är avsikten.”

När de tre cyborgerna äntligen nådde toppen och klev ut på deras nya våningsplan var de lättade att klättringen var över. Inte minst Cogo som hade burit på Haka en bra stund.

Och nu fick det räcka.

- ”Nu får du röra på fläsket själv,” påpekade han och släppte taget. Haka föll handlöst till golvet och landade på rygg.

- ”Aj!” utbrast han, mer irriterad än för att det var smärtsamt. - ”Du kan väl varna mig innan du släpper..!”

- ”Det gjorde jag ju,” svarade Cogo oskyldigt och ryckte på axlarna. Men Haka lade ändå märke till det självbelåtna flinet under den rödvita hjälmen. Cogo missade aldrig ett tillfälle att jävlas med honom. Konstigt nog kändes det ganska betryggande just nu när så mycket annat runt omkring dem var så annorlunda mot hur det brukade vara. Med ett mindre frustande ställde Haka sig upp.

Cogo vände åter uppmärksamheten till Djorgo, och deras omgivning. De befann sig på en mindre plattform som fortsatte vidare mot en ny korridor. Det var mycket ljusare här uppe, vilket kändes betryggande. Djorgo hade redan gjort en snabb rekognosering och var nu åter upptagen med att klicka på sin Kalkylator. Inga Ledzaher syntes till så Cogo lät Astrolansen ligga kvar i hans hölster så länge. Han gick fram till sin vän i blå rustning.

- ”Du har nämnt rätt många kanske nu, Djorgo,” summerade han. - ”Finns det något du vet helt säkert?”

Djorgo tittade upp och mötte sin väns skeptiska blick. Cogo hade rätt att vara skeptisk, och han hade också rätt i att det fanns många kanske i Djorgos plan. Ingenting var säkert. Men de hade inte så mycket andra valmöjligheter. Om Ledzaherna gjorde gemensam sak emot dem fanns det en potentiell risk, även med deras gemensamma cybernetiska styrka, att ingen av dem skulle överleva. Motståndet var helt enkelt för övermäktigt den här gången, vilket troligen hade varit Nehrs avsikt hela tiden. Att möta Ledzaherna i full strid var inget alternativ, det skulle inte finnas någon vinnare, förutom Nehr själv. Dessutom behövde Ledzaherna deras hjälp, några av dem hade redan sträckt ut handen i desperation. Om Prinsessan hade varit här hade hon utan att tveka redan tagit emot den. De var dårar om de inte tog detta tillfälle i akt!

- ”Cogo, du litar ofta på din magkänsla, och oftast med all rätt, trots att du inte alltid kan presentera några bevis,” påminde Djorgo och höll upp Kalkylatorn för Cogo att se. - ”Just nu litar jag på *min* magkänsla.”

Kalkylatorn nådde precis sin slutliga summering och resultatet visade sig på dess skärm. Det var en vit cirkel. Cogo hade sett den många gånger tidigare, det betydde att allt var i sin ordning och att de skulle fortsätta. Att Kalkylatorn stödde Djorgos teori förvånade honom inte det minsta. Men Djorgo talade om magkänslor. Vad för slags, egentligen? Matematiska? Eller äkta instinkter?

- ”Med eller utan din blipperapparat?” frågade han aningen cyniskt.

- ”*Ut*an den,” svarade Djorgo och lade tillbaka Kalkylatorn i hölstret igen. Han hade inte gjort någon matematisk beräkning när han hade förstått att Ledzaherna behövde deras hjälp till frihet, Djorgo kände det helt och hållet i själ och hjärta. På sätt och vis förstod han Cogo betydligt bättre nu när det handlade om att följa sina instinkter.

- ”Jag *vet* att jag har rätt om Ledzaherna!” insisterade han och tittade på bägge sina kamrater. - ”De vill ha sin frihet och vi behöver deras hjälp. Ingen av oss kan vinna utan den andre. Jag ber er båda, för Prinsessans skull, döda dem inte.”

Cogos blick smalnade och efter några sekunder skakade han på huvudet. Han passerade Djorgo med ett par steg innan han stannade och vände sig till honom på nytt.

- ”Att utnyttja våra känslor till henne för att få som du vill är ett slag under bältet!” påpekade han med hård ton.

- ”Just det!” höll Haka med om. Besviken sänkte Djorgo blicken. Hur skulle han nu få sina två kamrater att förstå? Han hade inga fler argument att tillgå. Och tiden höll på att rinna ut.

- ”Men jag gör som du säger, Djorgo,” fortsatte Cogo plötsligt i betydligt vänligare ton.

- ”Va!?” utbrast Haka förvånad och stirrade på Cogo. Vad var det frågan om? Först sa han att de inte skulle låta sig påverkas men nu verkade han tycka helt tvärt om.

Cogo steg närmare sin långsmale vän. Djorgo såg minst lika förvånad ut som Haka, men på ett annat sätt. Där fanns också en osagd glädje som ännu inte var säker på om den skulle våga tro det han just hört. Men det var sant. Cogo log för sig själv under hjälmen.

- ”Om du är så starkt övertygad om att det här kan fungera är jag inte dum nog att ifrågasätta dig eller ditt omdöme,” fortsatte han försäkrande. - ”Dessutom har jag varken tid eller lust att göra Ledzaherna till mina fiender.”

Djorgo fortsatte att stirra med chockad glädje på honom. Cogo log ännu bredare. Var det möjligt att han hade lyckats göra sin smarte vän mållös?

För att förstärka sitt påstående lade han en vänlig hand på Djorgos högra axel.

- ”Du vet att jag litar på dig – med mitt liv.”

Djorgos mörka ögon sken upp av nya förhoppningar, och av en väldigt välbehövd bekräftelse. Hade han någonsin tvivlat? Nej, egentligen inte. Men Djorgo kände sig nu otroligt lättad vilket som. Cogos stöd, och vänskap, var helt avgörande. Och han visste att Cogo inte skulle göra honom besviken nu när ett löfte hade getts.

Stolt över sin väns ställningstagande återgav Djorgo gesten genom att lägga sin hand på hans högra axel i gengäld.

- ”Ja, så som jag alltid litar på dig, min vän – med mitt,” svarade han.

De två vännerna log mot varandra. Ja, de kunde vara oense, ha olika syn på tillvägagångsätt och de kunde argumentera häftigt. Men i slutändan stod de alltid vid varandras sida, skuldra mot skuldra, mot vilka än odds som låg framför dem. De litade på varandra villkorslöst. Det var underbart att känna denna gemenskap igen.

Men de var ändå bara två av en trio. En viktig del saknades och han, också, behövde ansluta sig till den nya planen. Djorgo och Cogo blängde båda mot Haka tills den kortvuxne cyborgens inte hade något annat val än att ge med sig. Det dröjde inte länge förrän han fattade piken.

- ”Ja, ja,” muttrade Haka och steg fram till dem. - ”Jag skonar dem väl då, för Prinsessans skull.”

Det löftet räckte. Det var löftet som alltid hade förenat dem, som hade inspirerat dem, som drev dem att bemöta vilka faror och hinder som helst. Det kanske var dumdrigt,

t.o.m. för tre såpass starka och mäktiga cyborger som de ändå var, men deras löfte att beskydda Prinsessan Aurora gjorde dem orädda.

Och det förenade dem i en vänskap som var mer familjär än enbart kamratlig.

- ”Tack, båda två,” sa Djorgo tacksamt, otroligt lättad att han äntligen hade bägge sina vänner på sin sida gällande Ledzaherna. - ”Om vi står enade i detta vet jag att vi kan vinna!”

Cogo log brett under den rödvita hjälmen. Han hade behövt övertygas men han kunde inte undvika att älska Djorgos starka övertygelse och vilja att kämpa för något som de alla tre trodde på. Det var en övertygelse som förenade dem till den starka grupp som de alltid hade varit och som han hade saknat oerhört. Och han förstod att även Haka och Djorgo hade saknat det lika mycket som han själv. De tre cyborgerna var verkligen tillsammans igen. Och tillsammans fanns det ingenting som de inte kunde utföra.

Djorgos ögonblick av triumf blev kortlivad. Olycksbådande och hotfulla oljud av massor av ilska fotsteg hördes ifrån spiraltrappan nedanför dem. Det kunde bara vara en sak. Haka, som stod närmast, skyndade snabbt fram för att bekräfta farhågan som de alla tre hade. Ledzaherna hade klurat ut vart de hade tagit vägen och hade nu hunnit ifatt dem. Efter att ha kikat försiktigt ner över kanten i trappan hoppade Haka förfärat till och rusade tillbaka till sina kamrater.

- ”De kommer!” ropade han med armarna fäktande i luften medan han passerade. - ”De är nära! Hur kunde de komma ifatt oss så snabbt?”

Djorgo stod redan redo med sitt treuddade vapen.

- ”För att Ledzaherna känner sin egen bas bättre än vad vi gör,” förklarade han kort.

- ”Spring!” beordrade Cogo. - ”Jag täcker er!”

Astrolansen hade redan formats i hans händer till sin fulla längd när Cogo steg beslutsamt framåt för att skydda sina vänners flyktväg. Stridens tjusning exalterade honom på nytt, det var en underbar berusning som han inte kunde förneka att han inte kunde leva utan allt för länge. Men nu kom den till honom på ett helt annat sätt än när han hade bemött Ledzaherna tidigare. Djorgos vädjan att skona deras stora motståndare i rostfärgade rustningar hade tydligen haft en större påverkan på honom än vad han först trott. I slutändan betydde ett löfte till en nära vän ofantligt mycket mer än personlig njutning. Cogo kände inte alls längre någon större lust att skada dem, bara stoppa dem och hålla dem tillbaka. Ledzaherna var precis som han själv och hans vänner, spelbrickor i Nehrs sjuka planer. De stora varelsena behövde bara inse detta mer än vad de redan hade. Däremot; om Ledzaherna så mycket som krökte ett hår till på Haka och Djorgos huvuden, eller om de sinkade dem tillräckligt länge så att Aurora for illa, då skulle han inte visa dem någon nåd! Han hade gett Djorgo sitt löfte och han tänkte hålla det. Men han tänkte inte heller låta Nehr vinna, inte under några omständigheter! Allt för mycket stod på spel. Förhoppningsvis skulle det inte gå så långt. Det var ingenting som Cogo önskade. Han hade tillräckligt med problem redan som det var.

Han höll ett avstånd på tio meter ifrån kanten, tillräckligt nära för att hålla Ledzaherna kvar i trappan där de hade mycket begränsat utrymme att attackera ifrån samtidigt som han var tillräckligt långt ifrån dem för att själv kunna snabbt retirera om nödvändigt. Cogo flinade till en aning medan han hörde hur soldaterna kom allt närmare strax

underifrån. Hans position var perfekt medan deras var allt annat än önskvärd. Detta skulle bli för enkelt. Han log lite till när han kunde skymta huvudet på den förste Ledzahiske soldaten. Han höjde Astrolansen över sig.

- ”Förstelningsstråle!”

Med en vid, svingande rörelse förde Cogo snabbt sitt vapen fram och tillbaka framför sig. De lila Förstelningsstrålarna lämnade änden på lanser i formen av en halvmåne och, som dödliga bumeranger, for mot toppen av trappan. Med avsikt träffade inte strålarna utan passerade precis över Ledzahernas huvuden, men kom ändå tillräckligt nära för att få dem att ducka tillbaka och hålla sig i trappan. Cogo hörde svordomar och gälla rop men Ledzaherna var allt annat än avskräckta. De försökte igen, förgäves, när de åter fick rycka tillbaka ner i spiraltrappan när Cogo sände nya strålar mot dem. Men Ledzaherna verkade djärvare nu och försökte ytterligare en gång, nu flera samtidigt. De besvarade elden med laservapen och Cogo tvingades att hoppa åt sidan. Lyckligtvis kunde Ledzaherna inte sikta väl från sin begränsade position, de missade honom grovt, men det kompenserade de med envishet. En egenskap som Cogo vanligtvis alltid uppskattade hos en motståndare, det gjorde alltid striden mer intressant. Men när de fortsatte att beskjuta honom började hans tålmod att sina. Han avfyrade Förstelningsstrålen flera gånger till för att tvinga tillbaka dem, samtidigt som han minskade avståndet till trappan med flera meter.

- ”Jag måste åka till Great King och rädda Prinsessan!” muttrade han högt och irriterat för sig själv. - ”Jag har inte tid med sådant här!”

I samma stund insåg Cogo sitt misstag. Han hade minskat avståndet för mycket, låtit sig luras av sin egen självsäkerhet.

Och det var redan försent.

Han hann räkna till åtminstone fem stycken handgranater som kastades upp ifrån trappan och landade intill hans fötter. Det kunde ha varit fler än så, Cogo hade inte tid att se exakt. Det klingande ljudet från när de landade precis intill honom var allt som han hann registrera. Det, och det mycket hårda greppet som tog tag om honom från vad som kändes ingenstans och som tryckte honom åt sidan med sådan kraft att han totalt föll omkull. Knapp hann Cogo träffa golvet förrän omedelbart därefter tryckvågorna från handgranaterna kastade honom upp i luften på nytt. Det var rök och eld överallt under ett par ögonblick. Långt värre var tryckvågorna. De kunde inte skada hans rustning men Cogo kunde ändå känna deras kraft när de slog emot honom och lyfte honom från golvet som om han knappt vägde någonting. Trots att allt gick så otroligt fort hann han ändå förstå att om han hade stått kvar när granaterna hade exploderat hade situationen varit värre för honom. Om han hade förlorat medvetandet eller bara blivit desorienterad hade Ledzaherna kunnat utnyttja situationen. Men någonting hade blixtnabbt förhindrat detta från att hända. Redan innan han föll ner och träffade golvet på nytt insåg Cogo vad, eller snarare vem, som hade med sådan styrka och snabbhet gripit tag om honom precis innan granaterna hade exploderat. Och därför hade också just räddat honom.

Omkullkastade men ändå oskadda föll båda tillsammans handlöst till marken. Cogo träffade golvet först, ryggen ner. Han stönade högt av obehag när han samtidigt träffades av den andre som hade kastats upp i luften av tryckvågorna med honom och som nu

landade ovanpå honom. För ett ögonblick kunde han inte röra sig men det var inte p.g.a. tryckvågorna utan snarare från att den andre hade lagt sig som en skyddande sköld ovanför honom medan tryckvågorna, elden och röken drog förbi. Greppet om livet på honom som hade grabbat tag precis innan den första av handgranaterna hade exploderat hade aldrig släppt taget, och det fortsatte att vägra släppa. Inom loppet av bara sekunder blev Cogo beskyddad en andra gång.

Elden och röken hade knappt hunnit passera över deras huvuden när Cogo stirrade med uppspärrad blick upp mot sin vän som fortfarande verkade som en mänsklig sköld åt honom.

- ”Djorgo!?”

Djorgos blick var spänd och fokuserad. Det var en soldats blick, alltid redo att göra sin plikt, vad som krävdes. Cogo var chockad, inte alls av tryckvågorna utan av vad hans vän precis hade gjort för honom. Att Djorgo beskyddade honom förvånade honom inte, eller att han hade gjort det med sådan snabb och kraftfull precision, men hans vän hade den här gången utsatt sig själv för en stor risk för att rädda honom från möjlig skada. Och hade det verkligen varit nödvändigt? Det hade varit vårdslöst agerande från Djorgos sida, i alla fall enligt Cogos mening. Och oerhört modigt, troligen utfört i sådan hast att Djorgo bara agerat instinktivt eftersom det inte funnits någon tid att tänka. Det var ett handlande från en vän till en annan. Och Cogo var tacksam. Men, som så ofta var en så typisk reaktion för honom, han blev samtidigt aningen arg på sin vän. Djorgo var inte en lika stark eller tålig cyborg som han själv, att komma till hans undsättning på ett sådant sätt var dumdrigt. Handgranaterna hade kunnat orsaka Djorgo mer skada än honom själv. Den som tog riskerna av dem tre var Cogo, så hade det alltid varit. Han kunde ta stötarna, det var därför han alltid stod främst vid eldlinjen av de tre. Nåja, det var en av flera anledningar i alla fall, och framför allt ursäkt för Cogo att alltid stå främst. Djorgo, å sin sida, som alltid hade ett mer logiskt och strategiskt tänkande, hade inte en lika svart och vit syn på saken.

- ”Du kan inte rädda henne om du är död, Cogo!”

Med snabb elegans rullade Djorgo snabbt av sin vän, snurrade runt med Rymdspjutet redan redo, och avfyrade flera skott mot deras motståndare vid trappan för att fortsätta övertala dem att hålla sig kvar där i stället för att utnyttja deras korta övertag och avancera. Cogos reflexer var inte sämre, snabbt var han också åter uppe på fötter. Astrolansen hade aldrig lämnat hans stadiga grepp under dessa tumultiska sekunder. Trots det var det just nu enbart Djorgo som uppehöll deras offensiv, varje avlossat skott från hans treudd noga avlossat mot de Ledzahiska soldaterna, nära nog att hålla dem tillbaka i trappan men inte alls nära nog för att döda.

- ”Hallå! Det var *du* som bad oss att inte döda dem!” svarade Cogo i protest. - ”Du har inte gett mig mycket till val.”

Protesten kom inte oväntat. Djorgo var väl medveten om att hans unge vän vanligtvis föredrog en mer offensiv väg att hantera motstånd. Men han visste också lika väl att Cogo kunde strida med huvudet också och inte enbart med styrka. Den unge cyborgens behövde bara lite uppmuntran.

- ”Det finns alltid val, Cogo,” påminde Djorgo och backade. - ”Men det betyder inte att jag vill att du ska offra dig.”

Djorgo slängde en blick mot sin unge vän. Dessa ord var all förklaring Cogo behövde till varför Djorgo hade rusat fram och skyddat honom från handgranaterna. Djorgo måhända var fullt övertygad om att de kunde övervinna Ledzaherna på deras sida, men han ville samtidigt undvika till varje pris att offra en vän för denna övertygelse. Cogo visste att han aldrig behövde tvivla på sin äldre väns lojalitet.

Det blev plötsligt mycket tystare. Ledzaherna var fortfarande kvar i spiraltrappan nedanför men de höll sig under kanten. Men de skulle inte stanna där. Detta var ett ypperligt tillfälle att dra nytta av det tillfälliga lugnet.

- ”Kom!” ropade Djorgo. Det var dags att skynda vidare, snabbt innan Ledzaherna vågade sig på en ny attack.

- ”Jag ska,” sa Cogo. - ”Men först... Järnsjäraren!”

Den unge cyborggen hade en annan uppfattning än Djorgo hur de skulle utnyttja det tillfälliga lugnet. Att endast fly skulle inte vinna dem mycket tid, om ingen alls. Och Cogo började tröttna på att enbart fly.

Det stjärnstarka ljuset från Astrolansen sken upp nästan hela plattformen och rummet bortom. Cogo avancerade snabbt mot trappan och de sista metrarna gjorde han ett högt hopp upp i luften medan han höjde sitt just nu bländande vapen över sig med höger hand. Djorgo kunde inget annat göra än att se på med uppspärade, förfärade ögon. Varför gick Cogo till sådan aggressiv attack? Hade han fortfarande inte förstått vad han hade försökt övertala honom om?

Innan hans fötter nådde golvet hade Cogo redan svingat sitt mäktiga vapen framför sig. Inte mot någon Ledzaher men mot spiraltrappan. Järnsjäraren skar genom dess övre fästen som en kniv genom mjukt smör och gav omedelbart vika. När Cogo väl tog mark igen sparkade han till trappan för att få sin önskade effekt. Med hans cybernetiska styrka krävdes det inte mycket energi. Spiraltrappan började genast röra sig utåt.

- ”Vi behöver inte ha de här fårs kallarna i hämlarna,” mumlade han för sig själv.

Några av Ledzaherna högst upp i trappan skrek förfärat till. Nu när inga av de övre förankringarna till trappan längre höll den på plats rörde sig den jättehöga konstruktionen allt längre ut ifrån kanten på plattformen. Rörelseenergin var sakta men ostoppbar.

Trappans egen vikt gjorde resten. Fångade i spiraltrappan hade Ledzaherna ingen chans att komma ut eller att förhindra den från att fortsätta röra sig utåt. Cogo stod kvar vid kanten, han följde noga hela händelseförloppet. Allt fler av Ledzaherna skrek ut i skräck när allt fler fästen släppte och trappan fortsatte allt längre bort från plattformen och ökade farten av sin egen vikt när den föll mot motsatta hållet.

Då blev det plötsligt tvärstopp.

Spiraltrappans övre del lutade nu stadigt mot den motsatta väggen mindre än tio meter bort. Vinkeln var tillräcklig för att hindra Ledzaherna från att gunga tillbaka trappan till det ursprungliga läget. Och vikten höll den stadigt kvar i sitt nuvarande läge, något så när i alla fall. Och trappan i sig var tillräckligt stadig för att inte rasa ihop. Cogo drog en djup suck av lättnad. Han hade lovat Djorgo att inte skada Ledzaherna men han hade inte varit helt säker på om spiraltrappan skulle tåla denna behandling. Det verkade som om de alla hade haft tur, mest av alla Ledzaherna själva.

Hans långsmale vän gjorde honom sällskap vid kanten där trappan till alldeles nyligen hade suttit förankrad och Cogo hörde honom flämta högt över vad han fick se.

- ”Lugn, Djorgo – de överlever,” försäkrade han.

- ”Det är inte det,” svarade Djorgo. De bägge cyborgerna såg hur Ledzaherna, fortfarande chockade och upprörda, började röra sig tillbaka ner i spiraltrappan mot dess botten. De hade nu ingen annan utväg. De kunde inte längre följa efter denna väg upp. Djorgo vände blicken åt sin unge vän och den här gången var hans uppsyn annorlunda.

- ”Imponerande, Cogo!” berömde han. - ”Smart tänkt. Nu måste de ta en jättelång omväg för att följa efter oss. Vi har vunnit massor av tid!”

Rörd av berömmet kunde Cogo inte låta bli att flina under den rödvita hjälmen. Det var inte fullt så enkelt att imponera på Sir Djorgo.

- ”Är detta ditt sätt att tacka mig?” frågade han kaxigt.

- ”Tja...”

Djorgo flinade nu också. Han var verkligen imponerad av Cogos val av handling. Men han ville samtidigt inte att det skulle stiga Cogo åt huvudet, pojken hade för mycket självförtroende redan som det var.

- ”Du bad mig ju att inte förolämpa dig,” svarade han slutligen och vände på klacken. Cogo skrattade hjärtligt för sig själv och följde efter.

- ”Skulle det göra ont, Djorgo, att bara för en enda dag inte vara en sådan jäkla viktigpetter?”

Djorgo slängde sin unge vän en blick över axeln. Och han gav honom en medveten blinkning.

- ”Och riskera att göra dig besviken?”

En mycket behaglig värme och välbehag rörde sig inom Cogo. Så mycket omkring dem verkade förändras, och i allt mer rasande tempo. Det gjorde dem alla spända och ängsliga. Och det skapade sprickor emellan dem. Galaxenergin var i sanning i obalans. Ändå fanns det vissa saker som var sig precis likt, som deras vänskap. Gud, vad han hade saknat den! Långt mer än vad han först hade varit medveten om. Just nu kunde Cogo inte med ord beskriva hur tacksam han kände sig. Han visste att Djorgo kände precis likadant som han själv.

- ”Ja, jag har saknat dig också...” erkände han med låg röst.

Framför dem uppenbarade sig Haka vid korridorens början på andra sidan plattformen. Han hade börjat undra vart de båda hade tagit vägen.

- ”Vad håller ni på med!?” utbrast han och vinkade ivrigt och uppspelt åt dem att följa honom. - ”Vi måste rädda Prinsessan! Sätt fart!”

Cogo och Djorgo utbytte roade blickar.

- ”Jag hatar att erkänna det men jag kunde inte hålla med honom mer,” påpekade Cogo. Djorgo nickade instämmande och inom ett ögonblick hade de båda redan passerat sin kortvuxne vän och fortsatte vidare. Det måste finnas en utväg från den här basen någonstans.